

حضرت عبید

مجموعہ

مناجات

۲

هو الابهی

رب رب عالی اسالك بیطریق المحيط الہستولیۃ علی الکائنات ان
تشرعا و کن فی کل الاجماعات و تجیی قلوبهم باللغات و تنعش انتم
با لغات و تسمیم کاوس الاجماعات و تجعلوهم فی فلک النجات انک

انت العزیز الوہاب ع ع

هُوائَه

ای تندگ بزرگ آنی یچ سبیله مگر آنکه باز بانی پر نیاز بدرگاه خداوندی انباء تصریح داشت
 میشود و یچ شامی نیاید مگر آنکه در نهایت وقت باستان امیت ایصال و اجرای سیگر که
 ای خداوندی مانند مقدس از بیگانه و خوش پیوند در دنیا ن توئیم در داد
 نهایت فرا مستندان توئیم سر و سامانی محبت کن مهربانی خالق است
 جوشی بده و با ده نوش بزم صحیح خوشی احسان کن گوشها مفتر نداشی
 سروش بسان هر شهامت رقصه الهام بفرس ما این بندگان اینوار
 و زین افتدگان ابردار گنه کاریم بیامز افسر گلایم برافسره ذر پر مردگان
 بنی محجّبیت بوزر توئی مسلی و تو انما و آشنا ع ع

هوالله

ای نویس باران توجه بمان بزدان نه تمثیل ملکوت پنهان کن این شجاعت بنا
ای دلبرگشته ای من آواره صورایم و سرگشته باودیم پیا در هشت آفتاب
خیزان سرست پیا به پیمان اتفاقا دادم بیچاره ام دلداده ام شیدیم
سودایم رسائیم دل روی بسوی تو ارم و آرزومی کوی تو دارم و بجزنم
پرها نام بی سرد سایم بلطف عنایت شایم ایسم محیر شو اتفاقا دادم و
شود عیجم نویس عابن شو بی کشم میین دل و جان گرد از جهان چندیان
بیزار فرماده پناه خویش نزل و فراخیش از ما دون مستقی کن و از عطی
خویش ببره نصیب کن و بیامزه خط بپوش خود خفران فرمد

زیرا گنه کاریم بدر قاریم در برعصیان ستر قیم توئی محبوب مهربان توئی
 بخشندۀ گناهان ای پروردگار آفتد ارد و ثابت و پایدار نداشی صبر و فرار کن
 دخنون حابل پر انوار نداشتون آن لف سگبار فرماییگانه و خوش فراموش
 نماییم و مانند دریا بحیث و خوش آیم و از پیمان پیمان است مدبوش گردیدم
 توئی بخشندۀ و مهربان توئی امر زنده و آموزنده بیاران ع ع

هواسه

ای خداوند آن نفس پاک را تابنا کن و از خسیض خال با علی درجه اعلا
 رسان دلها را حد ائم معانی کن و جانها را جنت حانی فرمای بخند ملا
 آن جمع با او فار اظطر و منصور کن وفضل موافع مخصوص فرمای آیات توحید کن

دیانت نجیب فرماد و در بر زر بر تایید بیغزا امی یزدان آن جمع پرشیان
 و آن نخست آشنا خویشان تو نخشش بی پاین ایگان فرماد الطاف
 پهان ازدان کن ما امده هر یک د این گلشن حقیقت گلشن هایی گردند و هر
 نفس شفیق حانی ناشر فنون طبیعت بدایت شود زبان بیان گشانید لسان
 بیران مشغول نمایند اقامه جلت فاطمه کنسنڈ ادل ساطعه اثبات نمایند
 در جنت ابی میل معانی گردند و در نخست اعلی سبب طلب و شادمانی شوند
 تعلی متقدار دخیز و توانا و توفی حاکم و فالمب خداوند بیهیما

جوالله

حمد لله رب العالمین جلد کاه اهدیت عجز و ابهال نماید ک امی خداوند بیهیما این صور

پیشون دله را بخت بی پایان موفق فرماده ام و این عالم انسانی گردند و منظار
 اطف بانی دلکستان هاست که باید که این طراوت گردند و در ریاض
 در حسنه در نهایت لطف است ای خداوند بر خدمت خویش موفق فرماد
 و از بیکارانه خویش مستثنی کن در هر دمی شنبه و رست آنکه شن قلوب بزرگ
 گرد و در ریاض فرض عنایت بروید ... ع ع

حواله

نهم یا محبی شیعه علاوه بر فیض و غایاثی و عیاذی علاوه بر این انصاف
 ای سید رحاییک و حضرت فردانیک این تشریل کل ناید که تو فیک
 علی عبد اللہ بن قدوله فی محمدیک و فیض من شی معرفت کن در برابر

نَبِيٌّ جَعْلُونِي وَنَبِيٌّ حَسْنٌ وَنَبِيٌّ حَمَّا يَكْ تَحْتَ بَنْجَانَةَ الْفَضْلَكُ وَأَذْكُر
رَشْدَهُ بَنِيَكُ وَأَخْصُ دُجَمَهُ لِوَجْهِكُ وَتَوْجِهِكُ بِجَامِعِ قَدَبَهُ مُتَوَكِّلًا عَلَيْكُ
إِنِّي رَبُّ أَيْمَانِي كُلَّ خَدْمَتِي فِي عَبْرَتِكُ يَقْبَلُ مِنْكُ مِنْتَقِي تمامَ الْعَبْرَوِيَّةِ فِي بَابِ أَمْبَيْكُ
تَحْتَ بَنْجَانَةَ الْفَضْلَكُ حَمَّا يَكْ وَنَادِيَا يَامَرَكُ فِي مُهَنَّدَكُ وَمَذَكَرَأَيْدِكُ كُلِّيْنِ
عَبَادَكُ وَهَادِيَا الْمَاهِلِ الْأَصْلَالِ إِلَى مَعِينِ حَمَّا يَكْ بَنِكُ يَتَرَبَّكُ إِيْكُ وَيَوْ
إِلَى حَضْرَهُ قَدَّسَكُ رَبُّ رَبِّيْتُ أَيْدِهِ عَلَى هَذِهِ الْمُوَهَّبَهِ الْعَطْمَى وَوَقَهُ عَلَى هَذِهِ
الْكَبْرَى وَأَشْرَحَ صَدَرَهُ بِنُورِ مَعْرِفَتِكُ الْمُهْنَى لِسَانَةِ سَبَّاثَتَ وَحَقَّدَكُ حَدَّهُ
لَاَيَاتُ التَّوْحِيدِ فِي مَحَافِلِ التَّجْزِيدِ وَمَسَرَّتَهَا بِالْحَاجَانِ التَّعْدِيَّسِ فِي رِيَاضِ التَّغْزِيدِ وَمَسَرَّتَهَا
فِي فَرَدَسِ الْمَعَانِي بِثَابِهِ أَنْوَارِكُ اِلْجَانِي وَالْجَهَنَّمَ بَنِيَكُ بِنِيَكُ لِهُمُ

آنار موبیک علی یکله النورانی آنک انت الکریم آنک انت الرحیم آنک انت

ذوق عظیم ع ع این شجاعت بجهت حصول آن انجتاب ببرگا، ذو اجدال گردید

نمایید و توفیق غایت شود و لبسته این حاجت رو اگر دو ع ع

هُوَ اللَّهُ

امی خداوند مهریان این بنده آستانه روح موئید کن و محبوس فرا آزدوی

و جان بخیش پاپیان عتبه عیا فرا موقع نیشت و ح القدس کن و دصون

محفوظ و مصون ار دنیا موردعلا گن و در جهان بلا محبوب اصفیا فرا شنا

حییی بخیش و المیان نفس عطا کن و در جهان بعثتہ مقدسہ مشرف فرا آنکی

بِدْاعِكَ الْمَنْذُبَ نِعْمَاتٍ قَدْ كَلَّ لِتُشْتَعِلَ بِنَا مُحَبِّكَ قَدْ تَأْتَ

فی قلبه شعلہ الحمدی و توقیت نیران الشوق بین ضلعوں والا خشائی و فام
 بالوفار فی عصیۃ قدسک العلیا، رب نسمہ من کاس مزاجها کافر و ادخل
 فی حدیثۃ السرور بافضل الموفور و سیر لکل معمور و استحب و عاشر و وفقہ
 جمیع الامور رب انة ایس الحمدی بین عصیۃ من اہل الہوی و ملئ من
 اولی اشیعی قدر لہ ما یمکنی و اجعل لہ مقاماً علیاً ع ع

ہوا لله

ای ریان وست شدزادہ درگاہ خداوند یکانہ بنہ کنسید و بکویید ای خداوند یکیت
 ای پور دکار بی همیسا سایش و نیایش تو را که این اکھلیں جمل را برسر زن
 سفنا نہادی و این واعزت ابدیہ را بردوش این فخر و ادمی پر تقدیم

بِرْ سَكِّلْ تِرْ اَبِي زُوْ اَنْوَارْ جَهَانْ اَبْدِي ظَاهِرْ شَدْ عَنْ اِعْتِيقَتْ اَنْمَارْ مُوقَدْهْ ظَاهِرْ
 شَدْ وَقْنُوبْ رَاحِيَاتْ جَادْ دَانِي دَادْ سَكَرْ تُورْ اَبْرَاءِنْ موْبِيتْ بِرْ اَيْنْ عَنْ
 دِبْرَاءِنْ حَمِيتْ كَهِيْنْ صَفَارْ اَبَانْ مُخْصَصْ دَاشْتِيْ تَوْفِيْ كَرِيمْ دَحْيَمْ دَمْرَانْ

بُهُولَمَر

اَيْ دَوْلَيْسَهْ دَسْ تَفْزِعْ بَدْرَ كَاهْ اَهَدْيَتْ دَرْ اَكَنْ وَآغَا بَغْزُونْ يَازِكَنْ كَهْ
 اَيْ بَلْ يَيَارْ اَيْنْ كَنْزِرْ بَاهِيرْ اَدَرْ اَسَانْ مَهَا كَتْ قَبْلْ فَرْمَادِيْنْ بَالْ دَرْ سَكَنْهْ دَهْ
 هَوْمَيْسْ عَنْ اِيْتْ بَهْ دَازِدْهْ اَيْنْ فَقِيرْ اَكْلَمْزْ عَنْ دَالَّتْ فَرْمَادِيْنْ فَلِيدْ رَاهْ بَدْرَ كَاهْ بَهْزْ

بُهُولَمَر

بَهَا اَنْ اَتَوْجَهْ اَلِيكْ وَنَتَفْزِعْ بَيْنْ بَيْكْ وَنَذْكَرْ بَاهْسَلِينْ وَالْكَبِيرْ دَغْنِيْنْ

بالتسبیح والتدبر ما ينكر نزرة عن الشفاعة والتربيه فتعالى الله عما ينكر
عالي الارقام عالم الابداع وتصدرت عن كل نعمت وعلا في حيز الاحتراع اثاث الله

ما ينكر آيات قدرتك في عالم الامكان فلقد خلقك الله من الكون الاخر بخطه
ما تقدر في حقيقته الانسان فكل تسبیح وتصدر ما ينكر نزرة وليل شفاعة ذكر من حيز
والبيان انك متعال سعادت عباد عما احاطت به عقول اهل العرفان

وكل ما في الكون ما ينكر راجع الى حيز احمد ود والصيود حتى الاطلاق وانك
متعال من ذلك ولو كانت من اعظم ما يتصور في عالم اكبيان لأن النزرة
شأن من شأن عبادك والتصدير سمة من خصائص ارقاءك الشفاعة
حقيقة غبية من انكار خلقك وانك انت مبتلا عن كل ذلك ومرء عن

يصل اليه لطائف الاوامر فالغزة والكمال العظمة واحوال من خصائص
 بها
 اصفياءك ولكن النعوس تصيرون شؤونا عاليه وصفات سامية ونعيون
 كينونة الصدمة واحوال ان تلک المراتب العليا واحتياطى المثل
 والشون المعاالية التوراء ترجع الى الحقيقة الرحمانية الساطعة الامنة في انجنا
 الامين من القبح المباركه دادى طوئي ودون ذلك ومام تصيور ما الاما
 في عالم الاشر وانت متعال متقدس عن حير الاوامر ولا تحيز بادق
 المعاني في اوح الاوامر اسل مسدود والطلب مردود لا اتصال ولا
 اتصال ولا الوجودان ولا القعدان فابعدت كينونة الامنة وحقيقة سما
 وارجعت الوجود اليها ودعوت السجد ولديها وامررت بالوفود في ساحتها

والورود في فناها و مادون ذلك ادهام واهية و صور حالية ذلك محمد
 يا آلهي بما هي المخلصين الى ذلك المركز الاعلى و دعوت المقربين لي
 الملائكة الابهني و دللت المحبوبين الى مركز يطوفه الملا الاعلى و اوردت
 انها العطاش على الماء المعين و نورت الاعین بشاهدة نور المحبوبين و
 الابواب على وجوه المساقين و انزلت من سحاب حميك غشاها طلا
 و ابلاغ على هذه الارض الشامدة انحصاره الباردة و انبت منها الرياحين
 و زرمتها بحل وح سبع آلهي التي ترى عبادك المخلصين منتشرة في الارض
 و شاهد ارقاكم الموقنين مشتتين في كل الجهات بين الغافلين معون
 الناس الى عين القصرين و يهدونهم الى الصراط المستقيم و يغونهم من عرين

وَلَكُنَّ الْمُعَذَّبِينَ يَرِيُونَهُمْ بِسَامَ نَافِذَةٍ وَيَجْهُونَ عَلَيْهِمْ كَالْدَنَابَ الْكَاسِرَةَ اتَّسِعَ
 وَيَدْعَوْنَهُمُ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ رَبُّ الْفَرَّاجِ حَبِيبُهُمْ مِنْ هَلْوَكَ الْكَرِيمُ وَآيُّهُمْ
 الْبَيْعُ وَانْجِدُهُمْ بِلَطَائِحَ الْمَبِينُ وَهَمْدَاهُمْ لَسْبِيلَ الْمَرْيَبِ الْجَلِيلِ الْمَكْنَتَ
 وَفَضْلُ عَظِيمٍ عَلَى عِبَادِ الْمُخْصِّصِينَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ أَرْبَبُ الْأَرْجُونَ الرَّحِيمُ عَ

هُوَ اللَّهُ

ای پروردگار یاران شیراز محرم را زند و در عبودیت آستان مقدسه عزیزه
 عدم دهم آوار آن نقوس آایت ہدی کن و آن کرده را بخط المامکن
 ابھی نہ ما مشور دواہی امیزند و شگ و غیری بیزند و جد و طربی عطا کن
 خبیش و حرکتی خبیش ناہریک شہبار اوچ موہبت کبری شوند و عقاو ف

مکوت ابی گردند از قتل تو امید وارم و از اتفاق بی پایت درسته
توئی نشنه و در شنده و دهنده و هر یان ع ع

الله ابی

ای خدای یکانه این بندۀ خویش اطراف دیباچ کنیونات فرام او این عبد
خود را درین طامکان تباچ عبودیت سرفراز کن این بنوار ابرصف
حناست پرزو کن این بی سروسامان را در پناه خویش سروسامانی
از کأس انقطع بنشان ارجام عنایت سرت نا بندۀ چنیف چ
تواند و پنهانیف چ پرواز نماید او ح عزت کجا باں و پر منع دلت کجا
ای پروردگار تو ماید فرام تو تو هی نخش آنگ است الکریم ع ع

هـوـاـنـه

ای پروردگار مهربان این نفوس نه ای کلوت شنیدند و آشیار
 حقیقت پرند و در خصای جان فرامی محبت پرند غاشقان وی تو نم
 دنبند مان خوی تو دارز و مند کوی تو دستوجه بسی تو دشنه جوی تو
 دشخواه بگشتوی تو تویی دمنده دشنه دمهربان

هـوـاـنـه

ای خداوند این جمع مستند را خردمندانه این دیوانه ها را هشمند کن
 این گرگان را آهوان برده دست نما و این خوشواران اخوی فرشتن
 نجش ای پروردگار با سعداد ولیا قات معادله مفرها اطف و عنايت

بندول دار اگر این وحش ابحال خویش گذاری ذمی رویی آرائی قیم
 باقی نماند جمیع راحی محکم کردند و بعد از آن افتد پس نشان و مهبت چو
 این نادانان دادند این جمیع پر شیازرا در طلن عناست مجتمع فرا صلح دلایل
 بخش و از سیف و سلاح بزرگ نداشتند و دستی و راستی و حقیقت پرستی
 عناست کن توئی مقصر در توانا و توئی عالم قادر بینا

هُوَ اللَّهُ

آتی آتی هؤلاء عباد خُشْعُوكَ اللَّهُكَ العلیاً خُشْعُونَ فی عبودیتِكَ وَ لَکَ فی هَذَا
 احمدیتک وَ سُجُودُكَ منقطعین عن دنک مسجدین نفحات قدس
 مرقطین آمیت توحیدک مشریقین القدر بالاشتماء الساطعة من آفاق احمد

بارلین الروح فی سلیک ستمرین علی ذکر مستدین من فیوضاتك
 رب ارحم فضلاك و احشاك و جلهم آيات التقدس میں خلک و رأی
 الشیری فی خاک رب اشد دار درهم و قوّه هم علی عبودیه عتبگ العایة
 و عبادت لیلوا نسرا و الالغة مع احبابک عثیا و ابخارا انت ایکم
 امک انت العظیم امک انت الرحمن الرحیم عبد البهاء عباس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الکی الکی الف میں قلوب احبابک و خدمتوس اصدقائک
 واجلهم مسددین و متفقین فی جمیع الشؤون و جمعهم علی معین حاذیگ میں
 بریگ فی مل رایہ فرد امک میں خلک و احشرهم تحت لوا الو

الأنسانية واحظهم في صون حاليك عن كل بلية أنه انت المحمد العزيزين

الكريم الرحيم عبد البهاء عباس

هو الابه

اهي يار الله دست تضرع دنیا ز باحت قدس صادقہ بی انباز بکشید من جانشی کو

اهي خداوند بی مانند ما بند کان خاک ساریم و تو بزرگوار گنه کار آیم و تو آفرز کما

ای سرمه و قیر و تحریر و تو محیر و دستگیر مو ران ضعیفیم و تو سیلان چشمیت سریر کار

من خل فضل حفظ فراموصون عون خویش دینع مفرما خدا یا استحانت شدید

است و اقتانت ادم میان بر صدید ما راح راست کن و قوت نجس مرد

فرماده ای ده و چون عبد البهاء برعبردیت آستان موقن ناماع

بُواليه

رب رب ايم عباوك الا صفيا على احبت الولاء مين الورني وضم
 عي شرالهدى من الملاع على مين اهل الارض كلها انت المتمد
 القوى تقدر الواب وانت انت الكريم اللطيف الروف المثان ع

بُواليه

اهي پروردگار اهل بهارا در هر موردی تشریه و تقدیس شخص و از هر الودگی
 پاکی و ازادگی عطا کن از ارتكاب هر کفر و نجات ده و از قیود هر خاد
 رهاني شخص با پاک و ازاد باشد و طیب طا هر گردن سزا و اربندگی آتی

مقدس شوند ولایت امتا بحضرت احادیث . ع ع

هو الله

ای پروردگار این جمع میران تو آن دیگمال تو منجد بند و سار مجبت تعلمه
 این نقوس املاکه آسمانی نما بفتحه روح القدس نمود فرا لسانی باطنی
 و قلبی ثابت عطا فرما شوهد آسمانی ده و سو حات حانی خش و مردح وحدت
 بشر فرماد سبب محبت و الفت عالم انسانی فرما مظلات همکر تبعض
 جا همی با نو اشمس حقیقت محمود اهل کرد و این جهان علمائی نورانی شود و ا
 عالم جهانی پر تو جهان و حانی گیرد و این الوان مختلفه مبدل بیکر
 گرد و آنگه بسیج بملکوت تقدیس تورسه توئی متقدرو تو آنا

ع ع

هـو الله

آتـيـتـيـ هـأـعـبـدـكـ اللهـيـ بـنـيـ لـذـاءـكـ صـدـقـ بـحـمـاـكـ وـآـمـنـ بـأـيـكـ
وـاطـلـعـ بـحـمـبـ وـبـيـانـكـ اـسـوـقـهـ مـنـ بـارـكـ وـاسـتـهـدـيـ مـنـ نـورـكـ خـرـ
مـغـيـاـ مـنـ سـقـاـ مـنـ تـكـلـيـكـ فـيـ يـوـمـ نـهـرـكـ وـابـتـلـيـ فـيـ سـبـيلـكـ وـاشـتـهـ
عـيـهـ أـمـةـ الـبـلـادـ مـنـ طـوـرـيـنـكـ وـذـاقـ كـلـ عـلـقـمـ حـبـاجـالـكـ وـشـربـ كـلـ كـسـ
مـرـاجـاـ حـطـلـ سـوـفـالـحـامـكـ وـاحـتـلـ كـلـ ذـرـهـ طـلـبـاـ لـضـائـكـ خـاصـ فـيـ كـلـ بـحـرـ
مـنـ الـفـرـادـ وـالـبـاسـ بـشـفـاعـ بـحـبـ اـيـ رـبـ وـفـهـ عـلـىـ يـاـتـيـ وـتـرـفـيـ اـلـيـ
وـاـشـدـدـ أـزـرـ وـغـضـلـكـ يـاـرـبـ الـأـعـلـىـ وـقـوـهـ عـلـىـ طـاعـتـ يـاـمـلـكـ الـأـخـرـهـ وـالـأـلـاـ
وـأـرـزـلـ عـيـهـ جـمـعـكـ يـاـهـبـاـ رـبـ الـأـبـيـ وـأـسـيـعـ عـيـهـ يـعـدـ يـمـيـكـ الـأـصـرـ

وأجعله قائمًا بين عبادك على علاوك يا نبي من شاء ألمك

الموفق المقدر المعذر العزيز الوابع

هو الله

رب و رحاني أني اتوسل إليك بمحظة فردانينك د حب و حبك

و كلّه ربوبتك ان تؤيد عبدك به ايمانات قدسك و روح مناجاتك

والتدليل والامصار في حضرة احديتك الاكتشاف لاسرار كتاب ربوبتك

انك انت الکريم انك انت الرحيم و انك انت البر الرزوف الحليم

هو الله

... توجه بملكت غيب ابني لكن مساجاتنا امي يزيدان مهرجان خريون بحر

عصیانم طریق غفران بنا سراسر قصورم از دام غرور را می بخش جهانیم و همان
 نیز امکانیم رحافی کن تشدید متعینم بعین نیم و لالت فرا مشاق
 دیدارم مشابه آنوار میسر فرا از خود بسیارم گرفتار خویش کن و از عالمیان
 درکنارم نفعه زلف ملکباد بیش ام آر سرگردانم سرو ساما نخوش بیچاره مم
 آواره ام پنهانه ده مشائم پوچاق و صالح در آر در احترام نور اشراق بیار
 ضعیفم تو آنها فقیرم که زغای عطا کن در مندم درمان ناه جریحه مردم عطا
 کن گرفتم را می بخش پرگن هم از دلت عصیان بران دلقل
 غایت مسکن نخوش و بصرف موہبت معامله فرا تا پی بجهان و مکبرم
 و مکشور دیگر رهبر شوم از کاس همود رسست گردم و دینهانه محبت می باشد

شوم توئي قادر دنوانا و توئي كيريم و حبوب و پر عطا

جو الله

آلمي آلمي نحن عبادك العجز و قوتنا بغيرك اشفاده في حماق الاشياء

وابدنا على ما تحب و ترضي و نحن الصغار امد ذمبا تقدرك العظمى و نحن

فقراء اغتصام من كنز احبابك يا ذا الاسماء الحسنى و نحن مرضي اشتقت

بدر ياقوت لا عظم من ذي اهل المسؤولية على القلوب الارواح رب رب

اشرح صدورنا بالطافت ان ذاته من ملكوك الرفيع و تور قبورنا بالثواب

الساجح من الافق الکريم و استقاما كأسادها فاعظ فتح بصيرا مويسيك

و اجعل سکاري من دام معرفتك لسرج في رياض العرفان و سراج

في حياد الاتيان وتصحح نسيم عنايةك من غياض الفضل والاحان

آمنت بكم المكرم المعطى للناس

بها الله

اللهم يا من ماج بحور الطافه وماج نسيم عنایته على كل فاعم على اعلا كلته

وكل ساع الى مشهد الفداء تقلب طافح باحبب والولاء وطنق بالثناء

بین الوری علی جماره اربی رب ایکل من دفع لسان بالبيان

فی شریعتک و آنکه مت منه شعائر البرهان ایضاً حبیتک و علم

کا لطمک ایکنام القعام بذک و تعریدہ الرورقار فی ریاض معرفتک ذر

زیر اصر غام فی ایکه مویتک رب جرمک کا ساطع فتوث من المدی

وَرَحْمَمْ بِدَافِ الصَّهْبَ، وَنَظَمْ بَايْعَ الْبَرَاءَ، وَالْمُمْمَ بِسُجْنِ وَالْبَيْانِ، وَعَنْمَمْ جَوَاهِيرَ
الْبَيْانِ إِنَّكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ أَنْكَ أَنْتَ الْمُؤْيِدُ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبُّ الْلَّطِيفِ الرَّحِيمِ

هُوَ اللَّهُ

سَجَدْتُ لَهُمْ يَا أَكَيْ تَرَافَى مَكَبَّاً بُوْجَى عَلَى تَرَابِ الْذَّلِّ وَالْأَنْسَارِ وَإِذْ
إِلَى مَكْلُوكَتِكَ الْأَعْلَى وَالْأَشْوَقِ إِلَى شَاهِدِ الْكَبْرِيَاءِ، خَاصِّهَا سَلْطَنَتُكَ نَسْعَاً
لِعَطْفَتُكَ مُتَضَرِّعًا إِلَى حَضْرَةِ رَحْمَانِتُكَ بِهَمَّةِ إِلَى مَلْكُوتِ فَرَادَ
مَقْرَأَ بِالْخَلْمَهْنَى لِلْعَطَاءِ، مَسْكُنَهْنَى لِلْغَطَاءِ، فَتَظَرِّرَ لِفَيْضِ سَحَابِ حَمَدَ
عَلَى الْمَعَادِ وَالرَّبِّيِّ رَبِّ قَدَّاحَاتِ قَدَّرَتُكَ الْأَشْيَاوِ وَنَظَرَتْ

سلطنتك سلطنتك نور شمس في كبد الشماء ونعتك كل تك حجية
 الا كوان و ارتعن نهانك في قطب الامكان اشتهرت انوارك انت طلاق المجر علی^١
 مطلع الافق و اشتهرت امارك السبعة الاشراق فنحارت من مشاهده العصا
 والا صداق فناسن ارض الاشاع فيها صيت امرك الکريم و ما من قليم الا وادى
 في عينك المبين فاستغفرا لك كل الورى و اهترئ منه المنجد بون سبقت
 الله امرك الحمد يا انتي على هذه الموهبة الکبرى علی لاصفيها و لك الشكر علی^٢
 بهذه الرحمه العظيمى علی الارفار القباء باحستهم آيات التوحيد في هذالعصيريه
 و رأيات التقديس في هذالقرن الحجديه رب رب اید الفصحا بشيء العرو
 و اجر الا ذلاء في حوار حمتك العظيمى و اشد دار و نصوس تملكت و جوهرهم باوار
 برك

وَهَمْدَنْتِ النَّهَمْ بِذَرْكَ وَسَانْكَ وَجَلْلَمْ أَشْجَارَ حَدَيْقَتِكَ التَّوَادَ وَأَرْبَرْ حَرْ
 الطَّوْبَى وَأَوْرَاقَ سَدَرَكَ الْمُتَقَنِّى وَأَرْدَبَّتِكَ الْعَيْنَ أَنْكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ رَزْقُ
 الْجَنَابِ حَيْبُ الْفَنَاءِ وَسَعُ الْرَّحَابِ وَأَنْكَ أَنْتَ الْمُجِيرُ لِمَغْبِثِ
 الْعَظِيمِ الْكَرِيمُ الْوَاهِبُ عَ عَ

هُوَا لِه

....پِشْكَرْدَانَهِ اِینَ دَهْشَنْ دَجَشْشَنْ زِدَانَ اِسَانَ بَاشَ دَبُو اِی پِکَ پِرْدَگَاهَ مِيزَانَ
 سَانِشَ تِرَالَاتِقَ دَسَنَهَ اَكَ اَرْمَاهِسِنَ خَنِّي نَمُودَهِ دَرَاعِي غَرْفَ عَلِيَّيِنَ مَقْرَبَهِ
 دَسَمَرْ عَنَّا يَتِ فَرَمُودَهِ اَرْجَهُهُ مَبَارِكَهِ اَنْهَاتِ نَمُودَهِ وَهِهِ نِيَانَ فَضَلَّ
 پِرْدَشَ دَادَهِ وَبَسَانْهُمَعَهُ دَيْشَاقَهِ هَتَرَ فَرَمُودَهِ عَ عَ

هـوـالـهـ

رـبـ رـبـ نـورـ دـحـوـ اـحـبـ اـلـمـلـدـصـيـنـ اـيـهـ حـمـ مـلـكـ نـصـرـ الـمـسـيـنـ
 وـبـهـمـ عـلـىـ صـرـاطـ الـمـسـيـمـ وـاقـتـعـ عـلـيـهـمـ اـبـابـ اـلـبـرـ كـتـفـضـلـ اـلـقـدـيمـ لـامـ
 يـفـقـونـ مـاـ حـلـتـمـ فـيـ سـيـلـاتـ يـكـافـلـونـ عـلـىـ دـيـكـ وـيـطـمـنـونـ بـرـكـ وـيـدـوـ
 اـرـدـ اـحـمـ فـيـ مـحـبـتـ لـاـيـخـنـونـ بـاـمـوـالـمـ جـبـاـجـالـكـ طـبـاـرـضـاـمـ
 رـبـ قـدـرـلـهـمـ حـزـرـاءـ مـوـفـرـاـ وـنـصـيـاـ مـفـرـصـاـ وـاـهـرـاـمـحـوـمـاـ اـنـتـ المـوـقـ

المـؤـيـدـ اـبـاـذـ الـعـطـىـ الـكـرـيمـ عـ عـ

هـوـالـهـ

اـيـ پـرـوـرـگـارـ درـمـدـانـ رـادـهـانـ کـنـ وـهـشـنـهـانـ اـمـحـرمـ اـیـوانـ

افق هیئین را بتوهیین دش نماد ساحت و آهار اشک گذر اردش
 کن هر یک از احبار انجم بدی نماد هر یک زاہل فارا کو کبی ساطع
 افق اعلیٰ نهالهای حدیثه رحمائیت اهرادت و لطفت بخش دنو
 رسیدگان بازگاه اهدیت را مساحت و ماحست ده بندگان ایریت
 را انوار هیئین فرماد آزادگان قدهم را شهر پاران قدمیم کن رویشان
 برآورده خوشیان امشک چنان فرماد آفاق را مسخر و مخبری دستخان
 پیشیماند لطفشان لوگولالا برداشتان شبان میین کن دریافت
 سوچات هیئین همیرشان شدید القوی کن و نصیرشان حسندو

ملکوت ابی غرع

هوالله

آئی و طاوسی و کف صونی و عنی فی شدائدی و بلاعی ای ابطیک
 اکف الفراحته و اند والیک ایدی لا بهائی ربی المسال و یاد اکحل
 و اکمال ای ترزل کل برگت و موبیک سابقة حمک و سابقه نعمت
 علی ابیتک الذین هم سکشم سخنات اصین حانیتک و خدتهم نهات یمه
 فردانیتک و شدت قویهم من اقداح راح محبتک و انشت ارد احمد
 حین و مان موبیتک و اشرحت صدورهم بیور فت و دوت اعیتم
 بشاهدة ایامک الکبری المشرقة من افق کلکوک ای رب ہولاء جمع سکشم
 بفضلک و لم سکشم بحودک و شدد از رحم با حسنه و توی نهریم بالطیک

وَآوَا إِلَيْكُمْ لِكُفَّالَ الْأَنْعَمَةِ وَالْأَشْهَادِ وَجَاءُوكُمْ بِحُبِّ الْكَلْمَةِ وَالْأَخْدَافِ وَسَكَرًا
 مِنْ أَقْدَاحِ الْأَنْصَافِ فَأَتَبْهَوْهُ أَمْ سَكَرًا لِأَقْدَافِ وَأَبْهَوْهُ الْعَذْوَبِمَ إِلَى
 مَلْكُوكَ الْأَبْهَى وَفَضَرَّعُوا إِلَى حِرْبَكَ الْأَعْصَمِ وَهَرَعُوا فَرْعَوْا وَشَكَوْهُمْ
 وَخَرَّنُمْ إِلَيْكَ وَأَتَخَادُوكَ عَيْدَكَ وَطَبَبُوا رَصَمَكَ وَمَنْوَامِضَتْكَ إِلَى إِنْ
 اِيْدِهِمْ عَلَى هَذِهِ الْمُوَهَّبَةِ الْكَبْرَى وَسَرَّتْهُمْ بِهَذِهِ الْمُنْكَرَةِ الَّتِي نَسْجَهَا إِيْدِيْكَ حَمْدَكَ
 الْعَظِيمِ وَجَعَلَهُمْ فِي طَلَّ خَيَامَ وَصَدَّهُ كَلْمَكَ الْعَلِيَا وَشَدَّدَتْ بَعْضَهُمْ سَيْفَهُمْ
 الْمَرْصُوصَ بِنَيْتَكَ الَّتِي سَبَقَتْ مَلْكَوْتَ الْأَشْيَاءِ إِلَى رَبِّ جَنَّاتِكَ الْأَسْمَمِ
 طَفْقَى وَكَوْكِبَمْ لَا يَكُونُ بِهِمْ شَيْئًا وَاصْبَرْهُمْ لَا سَاعَى وَبَحْرَهُمْ مَوَاجِهًا وَسَرَاجِهِمْ وَهَا جَا
 إِلَى رَبِّ إِيْدِهِمْ كَجَنْوَدِهِمْ بِرِيدَهَا وَانْصَرَهُمْ بِمَلَائِكَةِ مَلْكُوكَ الْأَبْهَى وَجَعَدُهُمْ إِيَا

كتب المبين و اوصىهم رايات جنودك العظيم اي رب خلق بمحض سعي
 حملك نور بوجهم افلاك معرفتك و اعلمهم اعينا صافية نابضة حانية
 و انظمهم مثنا نفسك في الاندية اجمعها الزاهية و افتح عليهم ابواب لك
 من سار ايجمات و افضل عليهم سحاب موسيك يامطا الفيوضات و
 فرح قلبي باستماع اخبارهم المسترة في كل الادوقيات و عطر مسامي نعمات
 صدائق قلوبهم يا مالك الاضئين و السotas انت المقدار المعطلي

العزيز الواب مع

هؤلئه

اي يزدان مهربان سراپا گنهم دخال تریکم و متصرع در صحرگیم اي پروردگار

خطاب پوش و عطا بخش و فابرا صفا غایت کن تا نور به ایست نا بد پر تو

سوهبت سیراید شمع غفران برآورده در پرده عصیان بسوزد صحیه
ده ظلمت نویزد رائل گرد نیم الطاف بوزد و نیم احسان مرد زیاد
مشامه امطر گرد رویها منور شود توئی بخشنده و مهریان در خشند و تامان

هوالا بهی

ای پروردگار مهریان این یان خویش از بیکانه و خویش بزرگ نهادنیست
ریاض ملکوت ایست هزار و ده ساز فرا چشمها را بشاهد انوار در شدن
و جانساز اگلزار و چپن قلوب را حدیقه و فاکن صد در رامعین فیوضات ملکی
فیض وح القدس از ران فرماد قوت وح الامین ایگجان کن نادست

بُوت لاهوتی و قدرت مکتوتی و سلطنت جبروتی و تائیدی همانی و جنود
 آسمانی نفسی رحمانی و نجاشی میراثی و میرسمانی و عصی خلیلی
 محبتی حسینی و جانی و سفی داشتیا تی عصوبی و صبری آیوبی بر خدمت تمام
 نمایند رب فتحم علی ذلک آنکه انت القوی القدير مع

جوانمه

یمن تو جنگلیست ای همه هر چند در کفر تصریح می باشد بیار است ای عقب نیز یاران
 ای دیگران میان میان دیگر ادوات بناهات پردازم ای پروردگار بی ای
 آن ایارداد نمل عنايت پرورش ده و آن حراره ای ز جمیع قیودات از
 فراده هر دنگی از شفات ای عنایت عطا فرماده هر نفسی نفوذگرین

نفسی بر شاشان عرضه دار تا بجان دل محبت روح و ریگان یا به دام
 نام روقد و در نهایت التهاب باش عشقت از زند توئی مقصدر و تو انا
 و توئی لر کم در حیم و مینا سع سع

حوالله

ای پروردگار ای پناه آوارگان تو آگا و فغان آه صبحکاهی عنای قرا
 و جمی کن ای جانهای مشتاقان ملکوت احمدیت بشاند و ارواح آوارگان
 در سایه حمت بیساند وقت پر حرفت جان را بدارد و هرمان و هرگان را
 مرده و پر مرده نماید پس ای خدای هرگان تاییدی سخن و توفیقی ده نمازی
 دایم و دانه بزم و باشیانه حمت پر کم در شاخار وحدت در حدیقه

عَبَيْتُ بِأَنْوَاعِ أَحْسَانٍ بِحَمَدٍ وَنُعْوَتْ تَوْسِعُوا لَكَ دِيمَ عَ عَ

هُوَ اللَّهُ

إِنِّي بِرُورِكَارِ إِينِ بَنْدَهُ جَانِ شَارِ رَادِرِ سَاهِ مَلَكُوتِ إِبْهَايَتِ مَخْنُوطَ دَهْبُونِ

دَارِ دَرِ طَلَلِ شَجَرَةِ أَمْيَايَتِ مَخْنُوطَ دَهْبُونِ دَهْبُونِ قَوْتِ تَوْحِيدِ بَشَشِ آيَتِ تَفْرِيدِ

وَجْمَعِ إِلَى اطْهَالِ وَبَارِإِشِ ادُوستِ دَارِ عَ عَ

هُوَ اللَّهُ

أَتَهْمِمْ يَا دَهْبُونِ إِلَى نَسَالِمِينِ إِلَى الْمَنْجِ الْقَوْيِمِ وَيَا دَالِ إِلَى طَالِمِينِ إِلَى الصَّرَاطِ الْمُتَقْتَمِ

وَيَا مَوْيِدِ الْمَحْصِينِ عَلَى تَشْرِفَاتِ قَدْ كَدْ بَيْنِ الْعَالَمِينِ يَمْحِي الْعَظَمَ الرَّزِيمِ

مَنْ نَفَاثَاتَ وَحَالَقَدَسَ فِي قَلُوبِ الْمُقْرَبِينِ أَنَّى اتَوَلَّ مَنْ بَرَكَ الْكَبِيرِ

مُشَبَّهٌ بِلِ رَوَادُ الْكَبْرِيَا، مُسْطَعًا عَنِ الْأَرْضِ وَالسَّمَاء مُسْتَقْرًا عَلَى كَلْوَنَاتِ
 الْأَعْلَى مُبْهَلًا عَلَى عَيْنَةِ أَحَدِنَجَّابِ الْعَدِيَا حَاصِفًا حَاسِفًا مُسْتَصْدَعًا عَلَى امْرَكِ
 بَيْنَ الْوَرَى إِنْ تَكُفُ النُّطَاهُ عَنْ يَصِيرَاتِ الْمَوْى وَمَدْعُونَمِ الْمَشَاهِدَةِ
 إِيمَانُ الْكَبْرِيَا السَّاطِعَةُ الْمُغْرِبُ عَلَى كُلِّ الْأَرْجَادِ الْبَاهِرَةُ الْبَرَادُ فِي كُلِّ الْأَنْجَادِ
 رَبُّ رَبَّ إِنَّ اللَّيْلَةَ اللَّيْلَادُ وَالظَّلَمَةَ الْمَهَامِنَةَ إِلَيْلُ الْغَبْرَادُ عَنْ مَشَاهِدَةِ
 انْوَارِ اِبْحَالِ وَمَا حَلَّهُ إِيَّاتِ اِبْحَالِ رَبُّ الْكَفَرِ بِهِ الظَّلَامُ اِلَيْكَ
 لِيَرُوحَ أَقْتَلُ التَّوْحِيدِ عَلَى كُلِّ الْمَسَالِكِ وَيَجِدُ كُلِّ الْوَرَى بَيْلَ الْمَدِينَ وَيَلْبُو لِلَّهِ
 وَيَنْجِذِبُوا عَلَى أَقْتَلُ التَّقْدِيسِ بِعَذْبَ خَافِقَ بِالْبُولَادِ وَوَمَعَ دَافِقِ سُجْرَارِهِ مُجْبِدَ
 اَخْسَطَرَهُ فِي الْعُذُوبِ الْأَخْشَاءِ رَبُّ إِنْ سَمِّيَ عَبْدُ الْمَعْرِفِ بِالْجَزِيلِ الْعَنْدَاءِ

قد توجه الى عتبة قدسک المغطاة الارجاء ويدعوك بكل ضراعة واحاجاً وطلب
 لاجئاً لك الا صنيعاً عنك وصونك وعذائك وفضلتك لا دني رب
 اجب له الدعا واسمع له النداء وقد لصنفه خلعت التدرج في اعلى مرأب
 اعلى والوصول الى العالية الفضولي والورود على الورد المورود الاصلي والوفود
 على هنا باب احدى عشرة الاعلى رب سهل لهم الامور وبدل كل مغتصب وسرور
 وادهم في صيغة التسرب وادهم حلاوة كأسك الهرور وانعم عليهم بالظاهر
 من اعين اهل الغروب من اصحاب القبور رب قد نزع عن مساجدهم وخفت
 مكاسبهم وشتت شمل امورهم فاجمع الشاهزاده بفضلتك يا مطلع ما زاد في دليل ضرداً
 باسراره وشدة هم بالزخا وانعم عليهم بعث العيش والحياة ونجاتهم من الاضطراب

وَالْفَيْشُ وَالنَّاسُ، وَهَدَى لَهُمْ فِي مَلْكُوتِكَ كُلُّ خَيْرٍ وَأَفْعَلُ عَنْهُمْ تَقْوَةٌ حِبْرُوكَ كُلُّ فَسَرْ
 حَتَّى يَدْعُوا السَّيْرَ فِي الطَّرِيقَةِ الْمُشَارِقِ وَيَسْتَعْنُوا عَنِ النَّيْرِ فِي احْيَاةِ الدُّنْيَا وَ
 اَنْعَاثَ طَيْبَ عَبْتَ مِنْ جَنَّةِ الْاَبَسِ اَنْكَ اَنْتَ الْمَعْذُولُ الْغَيْرُ الْمُؤْمَنُ الْعَدِيرُ
 عَلَيْكَ

بِهِوَاللَّهُ

ای پروردگار ہرچند عاجز و ناتوانم ولی تو قادر و تو انما شرمنده ایم دلماں
 دعا چشم زانه ایم تو معینی تو تھیری تو دستگیری آپچے سزاوار پروردگاریست
 شاین فرا و آنچہ شایان آمرزگاریست ازان کن توئی چندہ و دینہ و خطکتنه
 عَلَيْكَ

بِهِوَاللَّهُ

ای یزادان مهریان یاران چائیشان دو دستان پر پوافشان ای بزر
 محبته

دستگیری اب جمیت رضایتی توجینه و راز تو گوینه و راه تو پوینه ای پر کار
 گناه پیامز نضرع و ابهال پیامز را کل عبودیت پردازیم دشونات خانه
 طبیم و مصالح و مصالحای تو عامل کردیم شب در زیان دل بکوشیدم و خوب
 دخشدیم ما انوار توحید در خشدا آمات تحرید رسیل کرد و صبح بعدی
 و قلوب باوار الطاف دشون مسوز کرد آنی آنی هزار عباد مسند لله
 ای عزه ربیم که خضع فی عتبه رحمانیک خشع لعلک و جلال فرقا
 متوجهون ایک و متوجهون عدیک متصرعون بین چیک رب انزل
 آمات السدی و حبلهم مصالح علا الاعلى و آن علیهم کلمة التقوی و نور قلوبهم
 شعاع ساطع من اوح العلی و انطعم بالثنا و اخشم تحت رایه المولیه

وَجَبِيلُهُمْ طَيورٌ أصواتٌ هَنَّ في حَدِيقَةِ الْوَفَادِ وَاسْوَادٌ ازْأَرَهُ فِي غَيَاضِ الْبَعَادِ وَحِينَئِذٍ

سَايَقٌ فِي حِيَاضِ الْمَلَكُوتِ الْإِبْرَيْنِ إِنَّكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ وَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَظِيمُ

وَإِنَّكَ أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ع ع

هُوَ الْإِبْرَيْنِ

رَبُّ رِجَائِيْنِ أَنْ هُوَ لَهُ أَرْقَانِكُ وَإِنَّكَ قَدْ تَوَهَّمْتَ مُلْكُوتَ خَلْقِكَ

وَابْتَهَلْوا إِلَيْ جَبَرُوتِ فَرِدَانِيْكَ وَشَبَّوَابِدِيلِ رَدَادِ كَبْرِيَّكَ وَتَسْلُوا بَاهِدَةَ

ازَارَوْلَانِكَ أَيْ رَبْ أَنْتَ صَبِيمُ ابْوَابِ الْبَرَكَاتِ وَأَرْقَمُ مَنْ كَلَّتِهِ رَا

إِنَّكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ الرَّوَّابُ ع ع

هوا الابی

پسان ملی بیگران اعطاف حضرت خانی بُشاید و بُکویید هر پور دگار است ایشتر
 سراست که این بی کسان انجیام عنایت را هدادی این فقریان
 بکفر غایت لاالت فرمودی این فیلان ابرهت قدمیه هدایت کردی جم
 ترا شکر ترا ای پور دگار ع ع

هوا نسہ

رب آیه هدآ بجمع علی رضائل دانش بهم نعمات القدس فی الافق و
 هیئت بهم الاعدام علی صراطک لم تسمیم فان الشیمات شاعت داعیت فی
 کل اجهات جنود الارضیاب قد تفرقیت فی کل الکناف رب احظیة

سرل من طبع المزدال و ارس حسن مهدک عن حجوم افواج الاختلاف

اگر انت ایک اسماق المقدار الغریب احتجاب ع ع

ہوالاہی

ای یاں سہراں من عبد الہاد می ازیاد شما فاغت پار دعووو، بتعیین محدث حضرت حجا
پیش

عجز و نیاز نایم کے ای پروردگار عبد الہاد، حال سار راجحہ بست ابرد موق فرمادا

بندہ بی سرو ما پر العبودیت احرار مونیکن ما در انجمن عالم بی محبت دش کردو

چنان اشرافی نایم که ظلمت کھفت نہ اُل گردو حقیقت الغت تھی خلباید

آفاق انسانی نورانی گردو صلح و سلام و اشتی و فلاح فیضِ حمانی شود و دست

اصحیہ جمال بنا یادور و ابط قدریہ شاہد انجمن عالم گردو ہر کیک دیگری راجحان

شود و هر فرد ساز افرا در قربان گردد کل دنیا عبودیت دارایند و از جرایح
نفعیب نمایند آیات مصحف توحید شوند و رایات لشکر تحریم گردند تا جهان
فانی نموده عالم باقی شود و فرح و شادمانی جلوه عالم انسانی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

آتی آتی هؤلاء عباد قرت اینهم مثابهه ایجاد و اللذات آذانهم باشان
اللذات من ملکوت السجلال و طابت نعمتهم حصول الامال و انتشت ارادهم
من اهداف راح دارت في محفل الاجلال و خضرت لملک نسم الاعنا
و ذلت لامرک نسم الرقاب و خشت لعظمتك نسم الاصوات و غلت
نسم الوجود سلطانک یا حی یا قیوم و اعترفو ابودامتک و انقرفو امن بحر

حَمَيْدٌ أَقْرَبُوا إِلَى مُلْكُوتِ الْحَمِيمِ وَأَجْذَبُوا نَعْنَاتٍ قَدْ كَوَّا
 بِنَاصِيَّتِكَ رَبَّ يَدِهِمْ عَلَى مَا تَحْبُّ وَتَرْضَى اشْرَعَنِي رُؤْسَمْ لَوَادَ الْأَحْمَدِ فِي
 الْأَرْجَادِ وَالْكَسِيمِ فِي كِتَابِ السَّعْدَادِ وَبَوْحَمْ بَاكَالِيلِ بَاهْرَةِ سَاطِعَةِ عَلَى الْقَرْوَنِ
 وَالْأَعْصَارِ وَأَغْرِقَهُمْ فِي سَجَارِ الْأَنْوَارِ وَسَعْيَهُمْ مِنْ أَنْعَامِ الْأَسْرَارِ وَأَخْلَقَهُمْ فِي مَرْأَةِ
 الْأَبْرَارِ وَاحْبَلَهُمْ مِنْ جَنُودِ الْمَلَائِكَةِ مُحْمَدَةً فِي مُلْكُوتِ الْأَبْهَى حَتَّى يُفْتَحَوْهُ مَاءُ
 الْعَطُوبِ وَأَفَالِيمِ الْأَرْوَاحِ يَعْتَهُ ذَكْرُكَ يَا فَالَّتِي لَا صَاحَ أَنْكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ
 الْعَزِيزُ الْوَاهِبُ أَنْكَ أَنْتَ التَّوَابُ الرَّحِيمُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَصُورُ الْكَرِيمُ عَ

هُوَ اللَّهُ

امْلَى لِبَرَاقَ شَكَرَ رَاكِهِ دِيدَهِ بَدِيدَارَتِ روْشَنْ گَرْدِيدَهِ دَولَهِ جَانَ اَنْتَهَا

قدست غلطه کلزار چمن شد نعمات انس مرد را یافت و نشأت و حلقه
 نتشر شد جان بیان سید و دل اه بیارگاه یافت و سیر مکنون و معتبر
 آگاه شد ای پروردگار در صون حمایت نماید و دو در کتف عایت ملجه
 و پنهانیش ای همراهان اگر بیازی جو هرو فادحیمت عطا است اگر
 گمگند ای خطا متوجه غده اب و جناس است آنچه شایان آستانست ای کافی
 فرا آنچه پایی حمایت است از زان کن ذلیلی را بصرف موہبت غیر علنو
 فزاد حیری را بهایت افت مظهر فیض لاہوت نما ای پروردگار
 خطا کن حسیاست فرماتا قدم نظر و دیاضل در جات نرسد تویی مقصد و هر ز
 دتوان ام تویی عالم و بینا و دنا ایک انت التغور الریحیم ع ع

هوا نم

با پی اش بر و جانی آتش بار بدگاه پروردگار رفع و ابیال نایم که ای خداوند بیارا
 هشتمد را بوار عیش و حانی میساز بزم ربانی بسیار او جمال نورانی بنا
 ای پروردگار ابرار ابرار بزرگوار کن فیض بدی آشکار کن اسرار پیدا
 نماد انوار اشاروه هر دلی را هدم مایت کن و هر چیزی را روشن بینا
 بدستان اعیزی کن بیاران با فرنگ قدر نماین هر یک راشمع جمع کن
 دشاید انجمن نمای سرواین چن کن و طادس این گلشن نمای اجهان آنینین
 و این نویسین مستشر نمایند و چین بر تو فیض قدهم بسیار ایند توئی معتقد رو توان
 توئی دهنده و چشمده و بینا لالا لالا انت الکرم الرحم المعنی الفضال ع

هُوَ اللَّهُ

بِسْمِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَكَ أَحْمَدُ وَلَكَ الْتَّغْرِيرُ مَا نَهَىٰ فَأَتَيْتُهُ وَالْبَتْ
 وَاعْلَمْتُ فَأَخْرَتُ عِبَادًا مُخْلَصِينَ لَكَ الدِّينُ بَيْنَ الْعَالَمَيْنِ خَصَّصْتُهُ
 بِالْأَقْبَاسِ مِنْ نُورِكَ الْمُبِينِ وَالْأَنْجَابَ إِلَى حَمَلَكَ النَّيْرِ وَالسَّكُوكَ صَلَّى
 صَرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ رَبَّ الْغَوَسِ غَافِلًا عَنْ ذَرَكَ وَالْعَذُوبِ سَحْرَهُ مَنْ
 وَالْأَبْصَارِ مَجْوِيَّهُ مِنْ مَكْوَتِ اسْجَالِ وَالْمَعْوَلِ فَإِلَهٌ مِنْ مَرْكَزِ اسْجَالِ الْأَهْوَالِ الَّذِي
 بَثَوا عَلَى الْمَيَادِ وَرَرُوكَ الْمَعَاقِ وَأَقْبَسُوا نُورَ الْأَشْرَاقِ وَصَمَوا عَنِ الْمَعَاقِ فَأَمَّا
 صَلَّى خَدَّهُهُ أَمْرَكَ فِي الْأَفَاقِ فَرَسَحُوا مِنْ كَأسِهِ هَذِهِ دِلْهِمَ اسْتَخْدَلَ الْأَدْفَرُ وَخَرَّ خَلَاقِ
 مِنْ فَيْضِكَ النَّسَرِ وَصَبَبَ سَحَابَكَ الْمَدَارِ وَنَبَعَ الْفَضْلِ وَأَبْحَوَ الْتَّابِعَ بِأَسْأَةٍ

ابْشِّرْ رَبْ جَنَّتِمْ آيَاتِ السُّمْعِ وَرَايَاتِ الْعَلَى وَكَلَّاتِ السَّمَوَاتِ وَجِبْرِيلُ
 الْمَلَائِكَةِ الْأَعْلَى وَطَلَاقِهِ الْسَّمَاءِ حَتَّى يَنْتُورُهُمْ شَرْقَ الْأَرْضِ وَغَربَهَا وَيَسْتَشْرِفُهُمْ ذَكْرَكَ فِي
 جَنَّوبِهَا وَشَمَالِهَا وَيَرْبِّي كُلَّ الْوَرْمَى فِي هَذِهِ الْمَشَاهَةِ الْمَنْيَابِ الْمَسَامِيِّ الْمَشْـ
 الْأَصْـْلِيِّ رَبْ أَرْفَعْ بَمْ لَوَادَ الْوَحْدَةِ مِنَ الْمُبْشِرِ وَرَأْيِهِ الْمَجْبَةِ مِنَ الْوَرْمَى حَتَّى تَرْجِعَ
 الْكُثُرَاتِ إِلَى مَرْكَزِ الْوَحْدَةِ وَالآيَاتِ وَمُشَقَّ حَمْيَاتِ الْبَخْصَاءِ وَتَضْحِيلَ مَعْلَمِ
 وَتَزْوُلَ الصُّنْعَيْتَةِ وَالْعَدُوَانِ فِي عَالَمِ الْإِنْسَانِ وَيَرْجُوا إِلَى الْوَفَاقِ بَعْدَ الْعَـ
 دِيدَلَوِ الْبَخْصَاءِ بِالْلَوَادِ وَيَهْتَوَانِي الْأَخْيَيْتَةِ وَالْأَشْقَى وَيَرْجُوا الصَّوْرَ وَالْقَلَاحِ وَيَنْفِسُوا
 كَمْ فِي الْأَبْحَرِ وَالْأَخْمَادِ وَيَبَادِرُوا إِلَى الْبَاقِيَاتِ الصَّاكيَاتِ فِي عَالَمِ الْعَـ
 رَبْ أَشَدَّ ذُهُورَهُمْ عَلَى خَدَّمَكَ وَقَوْازُورَهُمْ عَلَى عَبَادَكَ وَأَشْرَحَ صَدَرَهُمْ

بُو مرتفق و نور ابصارِ یم می باشد و طمعتک و ارج او حمایتی مو بگد

و طیب نفوسِ یم می باشد و هر رأفت آنکه انت الکریم الرحیم الغیر المعلقی الوَاهَ

لَا إِلَهَ إِلَّا انتَ الْغَفُورُ الْعَفُوُ الْخَفِيُّ الْأَلَطَافُ ع ع

هو الله

ای سخنده همراهان بیاران ادل جان شادمان کن و روح و وجودان
 جنت صوان فرا در هر دی تاییدی جدیدیش در هر نفس چلی
 بمرست نقوس آیات هدی کن و دوجه را سرچ ملاعی زبانها کو کن
 و گوشها شوانما مارتیل آیات تقدیس لکنند و استماع ایحان بیع ذمکو
 بعید هر یک الکلی کن و از افق مو بدت کبری خشنده فریانا مارسق

بهی بر قرون اعصار بآبند تویی مقتدر و عزیز نجاشنده در جشنده

و دادا لاله الا انت العزیز المستعان

هُوَ اللَّهُ

ای پروردگار این نعمت و سان تواند و این جمیع میراثان تو داین ای
 پریان تو از سیم غایت فتمند و ای کم موبت شام مطری جعلی حمیک
 دستی و موبتی بخش دلما آزاد کن جانها را زنده بخش و عطای هزار دلما
 در صون حمایت صیانت فرما و در امر طیم دسلطان بیت است ثابت
 بخش حق جدید کن روح تغیرید بدم ایش حب اتحاد در قلوب برای
 پرده او هام مختلفه بوز ثابت و راسخ کن باست فرا ابواب حطا

گش جام صفائور آر بزم عنایت بیار او موائد موهبت نازل فرماتا

گر وند مکلوت شوند انت الکریم ع ع

هوائمه

ترانی میالی قد استقرتْ فی بخار الحیرة و خضتْ فی غمار الدبول لطم
 او کیف اذکر بیعت تلیق فی عبید اللہ العبد و نسبی لسته ملک اللہ
 لا یعنی لافی ارجی محجزی و فقری و ذلی و مسکنی فاین الغبراء من عنان
 و این خصیص الادنی من الاوح الاعلی این البنااث من التسر الطائری
 الاوح الاسمنی و معذلك بیحبت قلبی ان اقوم بثناک بین خلعک
 و ادعوك بسانی بین پیک و قد کل سانی عن الكلام و المکسر جناحی عن

وذهل عقلی عن الاوائل وضرر حدی عن العرفان او ذکر مع اعتراض بخطابي عنه
 شنائک و قصوری فموری عند تقديم المحامد والمعوت لساحته قد سک
 رب رب لانا خذني بر لئی واضح جوئی واکشف کربی و آنسی فی و
 دراصلی فی غربتی واجعلی منجد با ذکر احبابک و مسرعاً مطلعی ما مجتبه اصفیا
 ومشرح الصدر بالشنا على او داکم و قریر العین بشاهده وجوه ارقابک
 وانت تعلم ما ایم سعفونی جباد اجتوئی قلبی و شد و لم تقدر دمک از رأ و
 توئی بعونک ایم همراه او رسالت الیم نسائم قد سک و عطرت شامهم برا
 باض ایضک رب فخر فی قلوبهم نیای المعانی واکشف علی علوم
 سرا کلامک فی السیع المثانی و لم علی من هیل علیک فی المشهد الرخا

بَلْ أَرِبَّ صَارِحُمْ بِنُورِ الْعِرْفَانِ وَنُورِ صَارِحُمْ بِالْعِصْفِ وَالْأَحْسَانِ وَأَنْطَعِهِمْ بِكَوْجَةٍ
 وَالْبَرْدَانِ الْمُهِمَّ كُلُّهُ لِقْصَلْ وَالْأَلْطَافِ وَجَلِيلُهُمْ مَاهِهِ بَرِيَّكْ وَتَقَاهِيَّدِكْ
 وَحَادِهِ جَاهَلْ أَنْكَ أَنْتَ الْكَرِيمُ الرَّحِيمُ الْغَرِيزُ الْوَاهِبُ وَأَنْكَ أَنْتَ الْعَوَى

الْمَعْتَدِ الْمُحَتَارُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الرَّحِيمُ الرَّوْفُ الْمَانُ ... عَع

السَّهَا بَهِي

ای ناظر بوجہ توجہ بکلوت بھی جھروت غیب عماکن دنیا بات ندا بجو ای پر کا
 مہربان ای زیوان پاک این بند نھیں اول ظل کلکڑ رحمائیت متعددہ
 دا این عب بخیرین اور سایہ شجرہ سہ در ما دمنی نجیش این بی نصیب
 نصیبی غایت کن این بی بھرہ را بھرہ ای نجیش از بحر عیات

قطرِ ای برسان از هر موہبَت رشیدِ ای سبده ول کن تا حیاتِ تازه یام

دموہبَت بی اندازه جویم ع ع

هوالله

پور دگار اعبرا نا این جمع محبان و دوستان تو عاکف کوی تو آند ولد

روی تو واسقته راه درستجوی تو آند پر شاند و دل ریشاند و بی سرو ساند

رحمی فرماد مرحمی کن که در طلاق سدره رحمائیت محلات عین غایت منظور

گردند و در سایر جای خاص موہبَت و خیام مرحمت بیارند گلگان لال الطافه

بر بحرِ عالم دار دکن و گلگلگان باری اشتیاق فدیقیاب و صدیت راه بنهای اسپیر

حبت تو آند از هر قیدی آزاد فرماد دلیل اه راست صای تو آند دلات

فداشہ سلیل تو آنہ سیرا بکن و خستہ سیر چران تو آنہ نعمات بشارت
 صل سرور فرما عال که جمال نورانی از افق امکانی مسیح فرمودی بس احمد یا
 ملکوت چنان احسان کن و فوایضات شفاهیه کلمات رامض فرمودی قیو
 غیبیه روحانیه را از ران کن پاک بیرون امام ضرع بد رگاه احمد یقین بفریاد رس
 مهل بباب حضرت احمد یقین ہجا و پناہی سخیش توئی مصدر و مهربانی و

تو آناد حمن حمع

هوالله

ای پروردگار این یار ای نوار و باش عشق گلزار و برگزت و مازماناً مو
 ملکوت ایهایت رایگان کن و حمت افق اعلایت شایان فرازیر امجد

چال نو راینه و زنده از نفس حانی سبزه چپن ارجیحه دشکوفه بوستان

مرفت او از تو آند پیچاره تو افتد تو آند دلداده تو دطل جناح آمد

از امتحانات شدید و خط فرماد در پیاوه رحمائیت از حادث زمانه محرر

دار توئی مقدار د تو آن او توئی حاضر بینا ع ع

هو الاهی

... دست تصرع مملوک است این بلند است و سان ابهال در زاری التما که امی

پروردگار این بیچارگان را چار بخیش این راماندگان را در راهی عطا فرماد این

بی نوایان افضل و احسانی عطا فرماد این بخیس ضعیفه را در پیاوه خضر

پیاوه ده داین همیران بخیف را توئی عایت فرماد ع ع

هوالا بهی

آئی آئی هولا نفوس است طنوانی طفل رحمائیک و آنجدبو این غفات
 قدسک و آنقدوا بالا الموقدة فی سدره فردانیک و توجهوا الی ملکوت
 احمدیک و ابتهلوا الی جبروت و صد امیک ای رب عالمهم لفضیلک فی
 جمیع الشون ای شریعهم لوا الالطف و احسان بی کھون آنک انت الکرم

اللطیف احیی الصیوم

ای ریان من داینده بکمال عجزداری باستان نخس ملوت ای متصزع دلتمک که
 ای یگانه مولا یکم دامی مهریان ای ایم این وستان حسینی راز را بر قی جی نجوم
 پوشان ایں ریان معنوی راز امار تخلی ایوار گشایشی سخشن و برعبدت

د کاه چون عبد البهاء ثابت مسقیم فما اگر انت المقدار العزیز الها بع ع

هوالله

ای پروردگار این شناقان آشنه روی تو آمد و سرگشته کوی تو و متوحه بی
تودعا شهان خوی دخوی تو این نفوس مبارک را در جهان ملکوت بر سر بر عزت بی
استقرار ده و اکلیل حیل مواهب کلیه بر سرمه تا در جهان با لاس فراز کردند و با نعمه داد
بیگرانه الطاف پردازند تویی مقدر و تو اما تویی دینده و چشمده و بینیا

انت الکریم العظیم المتعال ع ع

اوست در حشده و تماهان

ای خداوند این بده ستمند را در درگاه خداوندیت ارجمند نماد این ها

سچاره را بند و داشتند فرا دلش اور یا کن و جاش را هدم جان با لامرا

سردش و هم آواره غر پر خوش تا چون پرندگان گلشن آسمانی بساله و چون

سر و آزاد در جویا بخوش بیدانی بساله و آسایش باشد

هو الابه

ای امداده تو می بلکوت صدق ابھی نماد بگو امی مقصود من فی الوجود امی عیو

من فی الغیب الشود کنیزنا چیری را عزیز نماد در هر چنین میز بخش و شور آلمیر فرام

تا و سیل عزیز صبر یا یوسف ملکوت حال ایمانیت جان ایگان فدا نمایم

و در اشیاق ریت هلاکت نه خود مس خویت بگویت شتابد و رخ ایگان

بناید و بگانگیت پرسته تو فی مقدار و تو اما

هوالابی

ای پروردگار توئی آمرزگار و مجا و پناه هرگز نکار بیچارگانیم چار بخیش
 در دنده ایم در این عطا فرا بی سرد سامانیم مجا و پناهی ده محکم تگانیم بعد گاه
 هایت فرا آوارگانیم منزل و مادانی عطا فرا توئی همراهان توئی حمین

توئی منان توئی مستغان ع ع

هواسه

ربی و ملاودی و محبی و صربی و مناصی قدیمت الیک ایادی التضرع
 والتدل والتبیل معتمد اعلی حضره رحایتیک متولساندیل رواد فرقا
 طالباً آلامونک صونک رضته جنوک و نجده جوییک من افواج طلا

ملوكك وكتابك جبريلك لعبادك الذين انضموا وجوبهم لو
 الحكيم ولهذا الالى صراحتك لستقيم وسلكوني سعيك التويم واستعدوا ابانا
 المتسورة في البقة المباركة بذورك المسير اي رب هؤلاء عبادا وادا اللى
 رحمة نتتك وفدا اعلى نزل حضرت فردانيتك وردوا على موارد العزة
 اندرات من عين عنايتك واستطلاعاني ظلال سدة موبيك والجنة
 الحكمة المسيعة والملائكة الرفيع اي رب حبلهم ايها الشاهرة في بلادك
 دراياتك الخاتمة على رؤس عبادك وساموك الشافية في صدور اعدائهم
 وسويفك الشاهرة اللامعة في معابر الاحجاج مع شنايك واطقوسهم
 يذكر وشنايك واطقوسهم سعيك برئاك واجفهم لا اليل يوم لهموك وساموك

مُلْوَّثٌ جَلَّ لِمَانْ صَدَقَ فِي الْآخِرِينَ ع ع

بُهوانِه

ای پروردگار این جمع را مظهر عواطف حماسیه فرماد مطلع الطاف بجا به

نما از بجزی کران سیراب کن و از افتاده مطلع تحقیقت و شن قهان نما

فینهی بیش که انوارش دیسح ابدی منتشر عایی کن که امارش ملک

سرمدی منتشر تویی متقدرو تو آناد تویی نجاشیه هر یان آنک انت الکریم ع ع

بُوالابی

ای مشتاق حال و بحال در شب و روز بحال غزو نیاز برگاه حضرت بی نیاز تصفعه می‌نایم که

ای پروردگار هر یان دوستان اور صون حمایت خویش محفوظ دارد و از کم

وپیش پیزدگان ارکون و امکان آلاش کو ان میتوان نسبت فرماین بمحضات لامکان نموده و تراویح
مع

هوالمه

آلهی آلهی افی کل نضر ع دنوجه و نمل دنبل انا جیک بسافی و جانافی رو
و سریرتی و پیغمبری و فوادی و آبهل ایک ان تقدرا عظم الاماں و افضل الاماں
والعزة والکمال والموہبہ و اجمال و العلاج و النجاح لمنه العامله التي هرت
ای خلک نظیل عن سطوع بسیک المسین سرعت ای ملاذک الرفع و او
ای کهنهک المنیع بست لند ایک و قبلت اغتابک و شست ببار
انجذبت بمحضات قدسک و لم تزل خادمه لامرک ساجده بظاهرک نهاد
فی خلک قد اشتهرت باکم بین خلقک و زدیت ذکر کمین عباوک

الَّهُ أَكَّلْ عَزَّزَنِكَ الْعَصِيمَةَ وَجَدَهَا فِي مَلْكُوكَ بَحْلَلْ وَأَنْجَدَهَا بِخُوَودَهُ
 فِي هَذَا الْيَوْمِ الْعَظِيمِ رَبَّ رَبَّ ارْفَعَ رَأْيَهَا وَرَدَ فِي حَائِتَهَا وَأَشْرَأَ ثَارَهَا وَرَدَ فِي
 الْأَوَارَهَا تَحْتَهُ لَكُونَ جَاهِهَ لِسَرَاجِ مَوَابِكَ وَمُشَوِّلَ الْأَطْفَالِكَ وَمُواهِبِكَ
 رَبَّ رَبَّ أَنْهَانِي وَجَتَهَا وَأَوْرَكَهَا فِي كَرْتَهَا وَأَوْرَثَهَا كَلَابَكَ وَكُلَّ
 عَلِيهَا نَعْكَدَ وَالْأَكَدَ أَكَدَ أَنْتَ الْعَوْيَ الْمَعْصَدَ الْعَزِيزَ الْكَرِيمَ وَالْأَكَدَ

أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

هُوَ الْأَبَهِي

خَدَايَا اين طير صديقه عرفان را بال پری عطا فرماداين پاشه شمع محبت
 قرب دنرلی احسان کن اين سرگشته صوراي عشق آنجلو تکانه عنایت

دلالت ندا این شنیده بادیه هرگز ایم علی قابو و حانی میشان این بندۀ قیم
راندیم زرم الطاف کن و این قدر سکین انباعی یعنی مستقیم کروان

هوالا بهی

اللهُ الَّذِي هُوَ لَا يَنْعُوسُ خَلْقَهُ اغْنَاهُمْ سَلَطْنَتُكَ وَخَلْقَتُ اصْرَارَهُمْ
عَلَيْكَ وَأَشْرَحْتَ صَدَرَهُمْ بِآمَاتٍ تَوْحِيدَكَ وَأَنْجَدْتَ قُلُوبَهُمْ بِنَفَعَتِ
قَدْكَ رَبَّ إِيمَانِيَّةِكَ وَقَصَمْتُ بِرُؤْيَاكَ ازْلَلْتُ عَلَيْهِمْ بِرَبِّكَ
عَنْكَ أَنْكَ انتَ الْمُعْتَدِلُ الْعَرِيزُ الْمُهِيمُنُ الْقَيُومُ عبدُ الْهَبَابُ عَبَاسُ

هوالا بهی

ای پور و کار این بندۀ درمانده را در کتف فیضت اُدمی ده در طلا ذرا

مسکن بخش شمع روشنی قلبش را فروز و حسنه سبیلی از داشت خاری کن
 ابواب فیض رخشنگ کشاد اسرار غیر بعثواش تمام فرمای توئی نصیر توئی
 نمیر توئی محیر توئی دستگیر چون پوره از یکم از همه چیز آزاد یکم چون پیان
 دایمان توانیت استوار یکم از غیر تویز یکم پروردگار ارجمندی کن اسما بخش
 هوا نمایم

اللَّهُمَّ يَا أَلَّمِي وَمَحْبُوبِي هُوَ لَادِ عبادُكَ الَّذِينَ سَمِعُوا نَدِيْكَ وَلَبَّوْا سَخْطَكَ بَكْ وَأَبْلَغْ
 دُعَائِكَ وَآمْنَوْكَ بَكْ أَيْقُونَاهَا بَيْمَكَ وَأَفْرَادِ بَحْجِتَكَ وَأَذْعُونَ الْبَرَّ بَكَ
 وَسَكُونَ فِي سَيْلَكَ وَاتَّبَعُوا وَلِيكَ اطْلَعُوا بَاسْرَكَ وَادْرَكُوا رَمْزَكَ بَكَ
 وَأَشْرَاتَ صَحَافَكَ وَبَشَّارَ زَرَبَكَ وَالْوَاحِدَكَ وَتَسْكُونَ بَنْيلَ رَدَائِكَ

و شیوا باهه اب انوار کبر یا نی و شیخیت آدمیم علی حملک و سخت هر یم
علی میانگی ای رب نسرم فی قلوبهم نار الانجد اب طیر فی حدائق
صد و هم طیور العرفان دغدغه فی ریاض نفوسم درن الجنة باید الاتصالع و الـ
و جعلیم آیات محکمات و رایات شترات و کلمات تماالت و اصل هم امر کـ
دارف هم اعلامک و آشہر هم آثارک و انصہر هم کلکـ و اشد و هم از رجـ
و نظم هنگـ و اعمم القیام علی مرضاکـ و نور و جو هم فی مکوت تـ
کـ هم سـ و هم بـ ایید هم علی نصره امرکـ ای رب نخـ فـ خـ و و ما صـ شـ خـ
تـ دـیـکـ و فـ هـ رـ اـ فـ نـ منـ خـ رـ اـ نـ تـ وجـیدـ کـ عـ رـ اـ الـ بـ نـ اـ سـ فـ لـ عـ
خـ لـ اـ خـ رـ لـ و فـ بـ اـ بـ خـ لـ کـ جـ وـ کـ خـ رـ اـ کـ اـ کـ اـ نـ اـ تـ الـ مـ وـ دـ المـ

العزى الحوى الصير ع ع

هـ والحمد

... ای شنگان دی در حقیقی دای شینگان دی یوسف حافی توجیه بخوت بی

فرماید و گنویه دبیر ایه و مبارات کنید

ای دلبرایی ای محبوب کیا دل از هر دو جهان برداشتم چون خشم
 برداشتم رخ از عالم و عالمیان ناقصم چون دی دجوی تو با قیم خشم ازیر
 تو برستم چون بحال تو کشودم ای مشتوق حقیقی پرپوی در دلها انکن و حبدها
 قوب بنا تماز هر قیدی آزاده کردیم و بخلی گرفتار نوشتم شعله می شاقی کردیم
 و نجوم باز غده از مطلع اشراف آیات توجیه کردید و انوار بخوت تجربه نیایی

چهی شوید منابع تدقیق داده باشی
قسم ای پور دگار تایید کن ای آمر زگار

بیان زدای خود مستور کن ع ع

هوالا بهی

... پس بشکرانه الطاف جالا بهی بپرواز و بگو امی دلبر کیا امی محبوب بیهی
سلکر را که این بخاره آواره برآجیع عنایت الطاف مستخر و قباہی فرمودی

و دمل مهد و شجره افیسا او می نجاشیه می ع ع

هو الله

امی پور دگار تایید کش و توفیق عنایت کن این بر تیره را زائل کن
این غلام هائل را متسلاشی و باطل نیم جان بخیش بو زان و دلها می مرد

زندگن باران حمی سیار و این گیا و افسرده را تروتازه ندا حدائق قزو
 راحبت ابی کن و حیاتی نفس اریاض ملا اعلی امی قدیر جای
 این عبد پیغمبر تو فی تو آناتولی بیهی ع ع

هوالابی

اللَّهُ الَّلَّهُ هُوَ أَعْبُدُ تَوْجِهُ إِلَيْهِ الْمُكْرَبُ حَمَّا يَكُنْ دُوكَلَ إِلَيْهِ جَرِدتْ فَدِیْ
 وَاسْتَأْسَ مَا بَيْنَ الرَّمْقَةِ فِي سَدَرَةِ وَحْدَائِقَ وَاحْسِيَابِ رُوحِ الْمَنَاجَاتِ فِي
 مُلْكِ كَلَّهِ رَبِّيَّكَ امِي رَبِّيَّتْ قَدْمَهُ عَنِ امْرَكَ وَأَشْرَحَ صَدَهُ
 بِنُورِكَ وَشَرَرَ وَحْدَهُ عَنِ ذَكْرِكَ وَأَنْطَهَ شَنَائِكَ وَالْبَسَرَ دَارَأَ
 فِي امْرَكَ وَادْخَلَهُ فِي جَهَنَّمَهُ خَلُودَ بِلْطَعَكَ أَنْكَ اَنْتَ الْمَعْذِرَ لِزَوْفِ الْكَرِيمِ اِيجَ

هوائمه

دست تضرع و ابهال مکبوت و ابهال بمنادی و گم خدا یا ترا سلکه کار
 رآشای خویش نمودی و این بیچاره را پنهان خود راه وادی تشنۀ جان
 رآب حیات بخشدی و ماہی لب تشنۀ راعزب فرات در آوردی
 که احمد علی ذلک آنکه انت الکریم الرحیم الوَّاب

هوائمه

آئی و مولی عزیزی و مباری و هربی عز اضطراری و طاذی و معاذی
 عز اضطراری و ایسی فی حشتی و سوتی فی کربتی و جلیسی فی عزی
 و کشف غمی و عافر حبی افی اتوجه الیک بخلیقی و اتضرع الیک

بِحَمْسَىٰ كَبِيْرَىٰ وَهُوَتِىٰ وَجَانِىٰ وَسَانِىٰ اَنْجَطَتِىٰ عَنْ كُلِّ شَانِىٰ لِفَ
 فَضَالَ فِي دُورَفَرَايَتِكُو تَهْرَنِى مِنْ كُلِّ وَضَرِبَتِىٰ عَنِ التَّزَرِىٰ وَالْقَةَ
 فِي مَلَلِ شَجَرَةِ رَحَمَيَتِكُو رَبِّ اَرْجَمِ الْفَصِيفِ وَاسْفَالِ الْعَلِيلِ وَارْدِ الْعَدِيلِ
 وَأَسْرَحَ صَدَرًا اَشْتَدَتْ فِيهَا مَحْبَبَكُو اَخْطَرَمْ فِيهَا لَبِيبُ عَصَابَ
 دُشَوْكُ الْبَسِيْلِ الْتَّوْحِيدِ حَلَّ اَتَقْدِيسُ دُوْجَنِي باَكْلِيلِ مَوَاهِبِكُو نَوْرُ
 وَجْهِي بَغْبِيَا شَمْسِ مَرَاحِكُو وَقْنِي عَلَى خَدْمَةِ عَبْرَةِ قَدَسَكُو اَلْأَقْبَى بِحَجَّةَ
 خَمَّادُ اَجْدَنِي اَيْرِجَّى كُو سَمَّهَ عَنْيَاتِكُو مَوْقَعًا عَلَى اَلْمَالِفِ مِنْ
 اَحْتَكُو خَالِصَأَلْوَجَكُو نَالْهَمَاءِ ذَكْرَكُو وَنَسَيَا شَوْنِي وَمَتَذَكَّرًا شَوَّ
 كَنْكَ رَبَّ رَبِّ لَا تَطْعَمْ عَنِّي نَفَاتِ عَخْوَكُو وَفَضَالَكُو لَا تَحْرِمْنِي عَنِّي عَوْنَى

وَجُودُكِ وَحُكْمُكِ فِي ظُلْمِ حِجَابِكِ وَأَعْنَى بَعْنَى حِمَايَتِكِ وَنَفْعُكِ مُكْبَرٌ
 بَيْنَ يَدَيْكِ حَتَّى يَرْتَعِضُ بَحْرُكِ فِي الْمَحَافِلِ الْعَدْيَاءِ وَيَخْدُمُ فِي ذَكْرِكِ أَحَدًا
 الْمَسْوَلُ مِنَ الْأَمْلَالِ أَنْتَ الْكَرِيمُ الْمَسْعَالُ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْقَدِيرُ
 عَزْلَةُ

بِهِوَاللَّهُ

حَكَمْكِ
 رَبِّي وَهُنْتَنِي إِلَى دُعَائِيَةِ رِحَانِي أَنِّي أَرْجُوكَ مُتَصَرِّعًا إِلَى عَيْبِكَ الْسَّامِيَّةِ وَإِلَى
 الْمَعْذِسَةِ الْعَالِيَّةِ وَرِحْبَتِكَ الْوَاسِعَةِ الْفَضَّا، أَنْ تَوَيِّدَ بِهِ الْعَبْدُ عَلَى الْقِيَامِ
 عَلَى أَنَّهُ أَبَاكَ بَيْنَ الْمَلَائِكَةِ وَالْأَسْنَادِ إِلَى مَلْكَوْكَ الْأَعْلَى أَنْتَ أَنْتَ الْمُؤْمِدُ
 لِمَنْ تَشَاءُ وَأَنْتَ أَنْتَ الْمَعْطَى الرَّحِيمُ عَزْلَةُ

هوانمه

أَلَّى أَلَّى هُولَا عِبَادَ تَوْجِهُ إِلَى مُكْرَبَةِ حَانِتَكَ وَتَعْلَقُوا بِأَيْدِيَكَ رَوَاهُ
 فَرَادِيَتَكَ اخْلَصُوا وَجْهَكُمْ حَمَالَكَ أَمْنُوا بِطَلَعَهُ وَحَدَّيَتَكَ كُلُّهُ رَبَّيَتَكَ
 «النَّعْطَةُ الْأَوَّلَى وَالْعَلَى الْأَعْدَى» الَّذِي شَبَرَنَ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ بِهُورَكَ الْأَمَّ
 شَسَّ حَقِيقَتَكَ التَّوْرَادَ وَشَعْدُوا بَالَّا رَمْوَدَةَ فِي سَدَرَهُ السَّيْنَاءِ وَسَعْوَادَ
 لَقْنَيَ
 الْمَرْسَحُ فِي الْبَعْثَةِ الْمَبَارَكَةِ وَادِي طَوْمَى مِنْ حَائِكَ الْأَبَنِي وَتَسْكُونَ الْعَرْوَدَ
 لَفْتَنَةَ
 «الْأَيَّةُ الْكَبِيرَى» يَسَاعِدُكَ الْعَظِيمُ الَّذِي يَتَحَجَّ اعْلَامَهُ عَلَى الصَّرْحِ الْمَشِيدِ فِي هَذَا
 الْحَمْنَى أَى رَبَّ أَيْدِيهِمْ شَدِيدُ الْعَوْمَى وَانْصَرِّهِمْ بِجِنْدُودِ مَجِنْدَةِ فِي الْمَلَأِ الْأَكْبَرِ
 وَأَرْزَلَ عَلَيْهِمْ طَائِكَةَ التَّأْيِيدِ تَسْرِي وَأَشَدَّ دَارِرِهِمْ بَقْوَهُ جَهَنَّمَ كَيَادَ الْعَطَابِ بَوْتَ

اَقْدَامُهُمْ وَوُطُورُهُمْ بِتَائِيْكَ يَارَبِ السَّمَاوَاتِ الْعُلَى اَنْكَ اَنْتَ الْمُعْتَدِلُ

ما شاءوا نَكَ سَعْيَ كُلَّ شَيْ قَدِيرٍ عَعَ

هو الابهی

ای خدا میران این نگل همان محبت از ششم غایت

و تازه بفرما و این تازه نهال بوستان هایت را برپیت با غبان احیت

پروردش و داین شاخ سبز را در گلشن الطاف فریب بشکوفه و برگ کن و این

در داده معرفت را در آغوش صد حمت پرورد ای خدا و مهرمند

تو انگرینه و هر در دندی را در مان نخیش هر ضیری را مجروح رو آن دلات کن

و هر لسیر را از تحریر قبو و آزادی نخیش توئی تو آن او مینا و آگاه و شنو آمایید حسنا

هواسه

يَا أَكَيْ وَمَجْوَبِيْ وَقُصُودِيْ وَطَلْبِيْ تَرَانِيْ مُنْجِيْ فِي الْأَيَّامِ وَالسَّيَالِ مُتَفَضَّلِ
 إِلَيْكَ تَعْلِيْ سَانِيْ وَمِنْهَا إِلَى مَلْكُوكَ بِرَحْمَةِ مُنْجِدِيْ إِلَيْكَ ارْبَانِيْ
 أَنْ تُؤْمِنَ الَّذِينَ سَمِعُوا اللَّهَ أَوْ لَبَنَوا اللَّهَ عَارِدَ أَنْجِذِبُوا إِلَى مَلْكُوكَ الْأَعْلَى وَأَشْتَغِلُوا
 بِالثَّارِ الْمُوْقَدَةِ فِي سَدَرِ سِيَادَةِ وَجْهِهِمِ الْيَكْ بَيْنَ الْوَرَى وَرَثَلَوَا
 آيَاتِ الْهَدِيْ بَيْنَ مَلَائِكَةِ وَلَطَّافَةِ الْمَنَاءِ وَرَفِعُوا رَأْيَةَ السَّعْوَى وَرَسَعُوا أَلَيْ
 مُشَهَّدَ الْفَدَاءِ بِعُلُوبِ خَانَقَةِ بَاحْتَبِ وَالْوَلَادِ وَأَفَامُوا كَبْحَ وَالْبَرَانِ بَيْنَ خَلْكَ
 مَلَائِكَةِ الْمَلَائِكَةِ بَعْدَ فَرَاعَجَ نَجَّ
 مَلَائِكَةِ اِمْرَكَ بَعْدَهُ اِرْتَعَدَتْ فَرَانُصَ اَدَلِيْ النَّبَى رَبِّ جَعْلِ هَوَلَارِسَا
 الْجَنِيْ وَمَفَاعِيْجَ اَبَابِ السَّمَا وَرَأْيَاتِ الْكَلَّةِ الْعَلِيَا وَآيَاتِ الْكِتَابِ الْمَبِينِ فِي

ز بر لاؤ لین و صحف الـ آخـرـين حـتـى يـوـكـوـاـ عـلـيـكـ يـسـرـعـوـاـ لـيـكـ وـتـمـنـاـ الشـهـادـةـ

بـيـنـ يـكـ اـنـكـ اـنـتـ الـكـرـيمـ اـنـكـ اـنـتـ الـعـظـيمـ اـنـكـ اـنـتـ الـرحـمـ الـعـظـيمـ

هـوـاـسـهـ

... پـسـ توـجـمـلـكـوتـ اـبـهـیـ کـنـ دـوـشـلـ بـحـرـدـتـ اـعـلـیـ دـبـکـوـ پـاـکـ بـرـدـانـاـ مـاـسـیدـ بـخـشـ

وـتـقـيـعـتـ فـرـمـاـتـيـگـانـهـ دـخـوـشـ فـرـمـوـشـ کـنـیـمـ وـازـهـرـذـکـرـیـ خـامـشـ

گـرـدـیـمـ وـازـسـاـمـ رـیـاضـ تـعـدـیـتـ بـجـوـشـ دـخـرـوـشـ آـئـیـمـ اـیـ پـرـورـدـگـارـنـدـهـ

خـوـشـ آـیـتـ باـهـرـهـ فـرـمـاـدـیـتـ شـتـهـ نـجـمـیـ بـانـغـ کـنـ وـکـوـکـیـ بـارـقـ هـرـدـیـدـ

دـرـمـانـ کـنـ وـهـرـخـمـیـ رـاـمـرـهـمـ لـطـفـ وـاحـسـانـ هـرـجـمـیـ رـاـشـعـ رـدـشـ کـنـ وـ

وـهـرـخـمـنـیـ طـوـطـیـ خـوـشـ سـخـنـ

حُواشِه

الَّتِي تَرَانِي مُهْمَلًا إِلَى سَارِبِهَا رَحْمَةً لَكَ وَسَفَرْعَانًا إِلَى عَلَادِ تِعَامِ وَبَيْكَ
 وَلَمْ يَأْتِ بِعَيْنَةٍ قَدْسَ الْوَهْيَكَ وَرَاجِيَةً حَضْرَةَ أَمْرِيَّكَ أَنْ تَؤْيِدَ عَبْدَ اللَّهِ
 نَاجِيَكَ بِجَامِعِ عَبْرَهِ فِي حَمَى سَرَهْ دَلَّيْ جَهْرَهُ طَالِبًا مَرْضَائِكَ مُهْمَلًا رَضَائِكَ مُهْمَلًا
 بَنَاءً مُجَدَّدَ تَبَلِّيَّا بِنُورِ مَرْفَكَ مُتَلَّجِيَا كَالْجَاهِيَّهِ بِذَكْرِكَ وَمُهْمَلًا كَالْطَّمَطَامِ الْأَخَارِ
 بَسْكَ عَنْ دَارِ مَرْعَجِيَّهِ بِرَابِّ حَضَرَهِ قَدْسَكَ وَعَفْرَوْجَهِيَّهِ بِعَيْنَهِ عَيْنَكَ
 وَنَورِ بَصَرِهِ شَاهِدَهُ أَيْمَكَ وَتَعْطِيرِ شَاهِرِ بَنَفَاتِ عَيْنَتِهِ مِنْ الْبَقْعَهِ الْمَسَارِكَهُ وَأَلَّ
 رُوحِ بَنَفَاتِ تَنَفَّتِهِ مِنْ الْرَّوْضَهِ الْمَقَدَّسَهِ وَرَحْمَنَكَ أَيْكَ وَيَعْلَمُ
 وَتَفَسِّرُ لَهُكَّكَ أَنْ تَؤْيِدَ صِينَ الرَّجُوعِ عَلَى اعْلَارِ لَوَارِ الْوَهْيَكَ عَلَى أَعْلَى الْأَطْلَاءِ

دشنه شراغ امرک فی سفن الشجاء و اتسع البحرين و احمد العظيم فی سطوع انوارك
 عن مطلع الكائنات و اشتهر بالكلمة العظيمة من الورقی امی رب یهی له
 من امر و رشد او ویسر له ما يرضی و یتمی و انطق لسانه بالثنا و الهم قلبہ با سرک
 المودعه فی حفاظت الاشياء و اجعله رایه من ایامک و آیه من ایامک و می
 من معانی کتابک المسطو و سر امن اسرارک فی الرق المنشور و اللوح المحفوظ

بُو الابھی الابھی

پروردگار آمر زگارا چگونه زبان بستایش گشایم و پرستش و نیاش نیام
 تغیر عین تغیر است و تحریر دلیل نادانی در این اعسیر زبان آنکه است مرد
 عناصر صوت و بیان عرضی است از عوارض بالات غصه و دست

هارمی چکونه توان نست و تایش حضرت بیچون گفت آنچه کویم و حکم از
 مدرکات عالم انسانی است درست احاطه عالم شری تائیج فکریه چکونه بیان
 این سه دلیل است ادای امام چکونه بیان بطنون افهام بر فرق تقدیس شده
 جزیان عجز پاره ای نه بلغیر از اعتراف بقصور بسانه ای نیست تو غنی متعال
 متدس از ادالک عحوال اهل کمال ع

حوالا بهی

ای پروردگار مرغان اریم ولی در پناه تو آشیانه نمودیم طیور خاک ساریم
 ولی او کار آفتد ارجویم ولی پردم الیم ولی او بخطیم طلبیم و رفرف اصلی آرزوهایما
 پس عنایی مبدل فرماد و قوی بخش تماجناح فلاخ برویانیم و در این فضایی

غیر تناهی آثار پوگنیم و مکبوت ابیات دسازگردیم ... نفع

ہوا نہ

اللهم ما أنت بربِّي و من أنا بمنْتَيْ
ذُكْرِكَ و شَكْرِكَ و احْرَتْ فِي تَبْحِيدِكَ و تَقْدِيسِكَ كُلُّ اتَّعْبُرٍ إِلَى سُوءِ
الادْرَكِ و اتَّصَاعِدٍ إِلَى عَوْلَاكَتْشَافِ ارْبَيْنَفْسِيْ هَاجِرَةً مِنْ إِدْرَكِ كَنَّةَ
مِنْ أَيْمَانِكَ كُلُّ يَقْرِيبٍ هَوَيْرَةً ذَائِكَ و حَقِيقَةَ اسْكَانِكَ و مَنْفَأَكَ و الْعَوْلَى
إِذْأَعْجَزَتْ يَارَبِّي عَنْ عِزْفَانِ لَعْنَهُ مِنْ شَهَابَتْ قَشْشَعَ فِي فَضَاءِ اشْكَانِكَ
كُلُّ يَقْرِيبٍ تَطْبِعَ إِنْهَ رَكِيْبُونَيْتَهِسَسَ مِنْ لَهُورَانَارَهَا الرَّاهِرَةُ لِلْعَقْولِ فِي
وَالْعَقُولِ إِذْأَوْهَتْ مِنْ إِدْرَكَ قَطْرَهُ مِنْ بَحْرِ اسْرَارِكَ كُلُّ يَقْرِيبٍ لَا كَتَاهَ

في الاكتشاف عن محيط احوالك و بسيط اماك فالعنوان اليه فاصلته والنفو
 يا محبوبي حائره و ضيور الارواح ائمه و مستور الافهام فاصروا عن العبران في اوج
 و حدا نيتك و عزفان اي من آيات اهديتك و اني لمن الغيف عهد
 بذا انطب بحسيم و اني لمن الكليل النطق و البيان السبع على الا ان اكتب بوجي
 هي قبة رحانتك و امرتع جمعي برب جبهة فردا نيتك و اول رب
 ادرك عبدك المتصرغ الى باب اهديتك المكسر الى حضرة روبيتك انت
 للهور الوهيتك الحاش سلطان حانتك الذي اختر بمحبك و اصفيت لذك
 و ارضيت لحمدك و شناك رب رب انت من دلائلك غد تلهمي
 اهديتك و لبني سخطاك غد تلهمي عباب لمطام موهبت آمن يكتب يا

عن سطوع فجر العُرْفَانِ وَخَصْعَسْطَانِ^{أَنْهَى شَرْدَقَنْ نَوَارَ الْإِيْقَانُ أَقْبَلَ إِلَى}
 جَالِكَ الْأَعْلَى عَنْ بَرْوَعَ نُورَ الْمَدِينَيِّ دَاحِلَ كُلَّ مَلَادِنِيْ مُوطَنَهُ مِنْ شَرَّةِ الْأَعْدَاءِ
 إِلَى إِنْ هَجَمَ عَلَيْهِ الْأَنْحَصَارِ بِحَبَّةِ الْهَذَاعِتَكَ النُّورِ إِنْهَا ضَطَرَالِيْ الْجَرَهُ دَأْخَلَهُ الْأَيْمَانَ
 الْأَطْفَلُ فَتَحَلَّ كُلَّ كَرْبَلَهُ بِلَادِنِيْ دَصَلَ إِلَى تَقْعِيدَهُ كَرْبَلَهُ دَارَضَ احْمَرَتْهُ بِهِ مَا مُلْهَرَهُ مِنْ
 الْأَصْفَيَا وَلَعْظَارِ حَاهَهَا بَسْعَاتَ رَاسَكَ طَيَّيَهُ امْتَشَرَتْ مِنْ شَارِيدَ الشَّهَادَهُ اَثْمَامَ
 كَمَثَ يَا آتَى بِرَبِّهِ مِنْ الرَّمَانَ وَآدَنَهُ مِنْ الْأَحْيَانَ فَاقْبَلَ إِلَى إِنْوارِ دَجَكَ
 الْأَسَاطِعَهُ مِنْ إِسْكَانِ الْأَبَهُيْ أَقْبَسَ شَارِالْمَدِينَيِّ مِنْ الشَّجَرَهُ الْمَبَارِكَهُ الَّتِي أَصْنَعَهَا
 دَوْعَهَا فِي السَّمَادِ وَاسْبَعَهَا لَكَ تَبَدِيَهُ تَاجَتْهُ بِهَا مَحْبَكَنِي الْكَلِيدِ وَالْأَحْسَارِ
 وَزَعْمَانِي الْأَسَادِ وَاسْبَعَهَا لَكَ تَبَدِيَهُ تَاجَتْهُ بِهَا مَحْبَكَنِي الْكَلِيدِ وَالْأَحْسَارِ

فِي الرَّوْرَا، وَهُوَ مَحْبُوبٌ مُواصِلٌ لِتَحْرِيرِ رَأْيَكَ مِنِ الْعَدَاءِ إِلَى الشَّاءِ، وَسَيِّلٌ لَكَ

وَيَقْرَئُ إِلَيْكَ حَانِتَكَ وَيَعْوَلُ إِلَيْكَ جَالِ احْدِيثَكَ إِلَيْكَ إِنْ هَذِهِ

يَا مَحْبُوبٍ بِتَعْدِيرِكَ مِنْ تَلْكَ الْبَعْضِ الْمَوْرَادِ إِلَى الْمَدِينَةِ الْكَبِيرِ مِنْهَا إِلَى إِلَهِ

الْمَسْرَاسِ الْأَرْجَادِ، وَهُنَّا إِلَى هَذِهِ الْبَعْضِ الْمَبْدُوكَةِ الَّتِي أَنْتَ عَلَيْهَا فِي الزَّبْرِ

وَاللَّوَاحِ نَوْقَعُ ذَلِكَ الْجَهْرُ بِكُلِّ اسْرَارِ الرَّوْرَا، إِلَى أَكْمَدِ بَارِدِ قَاسِيِّي فِي

الْمَدِينَةِ الْمَهْبَطِ، وَالْمَلِيَّةِ الْعَظِيمِ وَكَانَ فِي خَلَالِ الْأَسْرَلَوَهِ لِلْعُلُوبِ الْأَحَادِيِّ، وَمَا

لَا يَوَالِكَ الْمَرْسَلَةِ إِلَى كُلِّ لَانْجَاعِهِمْ حَضْرِيَّاً سَافِيَ بِأَذْنَكَ إِلَى هَذِهِ الْجَنَّةِ الَّتِي

شَاعَ وَدَاعَ ذَكْرُهُ بِأَحْسَنِ الْأَسْبَابِ، بَيْنِ الْمَوْرَى وَكَسْتَجَارِي فِي جَوَارِ وَكَبَ الْأَوْنَى،

فَغَنِّكَ الْأَدْنِي، شَهْمَلْ بِخَدْمَتِهِ امْرَكَ كَحْلَ بِتَهْ عَلِيَّاً وَكَانَ بَحْرَ رَأْيَكَ فِي الصَّبَّاجِ

والمسا. حتى كفحت عيناه اتجهت نافذة بنا و herein عظمه دفع من العبر عنينا فلم يضر
 يا ألمي رثة عين عن خدمتك لم يتساون يا محبوبني طرف طرف في عبودتك
 وعندك بكل انتطاع وانصار الى عظمتك جلاك انجذاب الى ملكوت جنة
 وقضى ايامه في شرنقى تك واعلامك اقامته بربكم بيان حنك البا
 وقدرتك الدائمة وعزتك البا هرة وعظمتك الزاهرة حتى استقر في الارض
 بالالله والوفاق واقتباس انوار الاشراق في يوم الميادق فاشتاق الي
 ملوكك الابي وفتحتك الاعلى و قال ادكتني يا بها الابي واجعني ياك
 واجعني في جوار حنك الکبرى واسقنى الكأس اعطاني فتحة بسبيل القوار وطيرني
 الى ذكرى الله في الفردوس الاصغر في حنك الابي فاجبته له الدهاء

وَسَعْتَ بِنَاجِي فِي جَحَّ اللَّيَالِ الظَّلَمَاءِ، وَارْجَعْتَهُ إِلَيْكَ بِوَجْهٍ تَسْبِيرٍ بِحُوَرِ الْفَضْلِ
 وَالْعَطَا، رَبَّتْ أَكْرَمَ الْمُشْوَى وَاجْزَلَ لَهُ الْمَدْعَى وَادْخَلَهُ مَذْلَمَ صَدَقَ
 وَأَنْزَلَهُ مَنْزَلًا مَسْبَرَ كَافَى مِنْ شَهَادَةِ اللَّهِ، حَتَّى يَمْتَحَنَ بِشَاهَدَةِ أَنْوَارِ طَلَقَكَ الزَّهْرَاءِ،
 السَّرَّدَ الدَّى لَيْسَ لَهُ أَهْمَانًا، وَوَقَى الدَّيْنَ كُلَّهُ أَحْمَنْتُمْ قَرْهَلَعْنَيْهِ وَفَلَدَهُ مِنْ كُلِّهِ
 حَتَّى اتَّعِنُوا أَثْرَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَنْكَرَتِ الْكَرِيمُ الرَّحِيمُ الْوَاهِبُ وَأَنْكَرَتِ

العزِيزُ الْعَزِيزُ الْمُسْتَعَانُ عَ ع

هُوَا نَهَى

اَى پُور دگار اَى کردگار ماکنه کار هم د تو آه زگار و ما مقصیر هم د تو بزرگوار خنده
 عصیان مانند دریایی بی پایان دلی غفو و غدران تو عظم ازان چون نور
 بخششت

پر خشنه نخلات عصیان هر چند تاریک و حalk باشد خل ن اهل گرد و چون با هم
 از نکوت است ای رب غور مازل شود او ساخ خطا هر چند عظیم باشد بحقوق کرد و دستیا
 مل جنات موفور شود ای خداوند این سند هستمند را با وجمله برسان
 و این عبده کمین اور درگاه احمد قیت پناه ده هر چند پر کن ای هم در حوار حمت کبر
 هاوی خشیش را تو خشنده و همراهی و غفران غنور بر اهل جهان آنچه سرزا و اراد
 است شایان فرماده ای لایق عنایت است مسند ول دار توئی حسن بو

یزدان توئی حنان توئی منان ع ع

بُهْوَاللهِ

ای پروردگار عاشقان از بل اساغل بریز در کام مریز و شتا فان اور زاه
 محبت

زر شده کن و نوش نمیش ناسرا رازمیت سان کن و دلها را به فسم
 بی اهان فرا این طب این پرمرده را دریل فدازنده فرماد این قلب افسرده
 بگاس جهاد را دت و لطافت نجش مد هوش عالم است کن و مرت
 پیانه بست فرا بیان تشاپی مونید فرماد بقراپی موقی کن توئی متده
 و تو اما و توئی و آنا و بینا و شنوا ع ع

هو الله

احمد الله مکمل بحاله و هم بعلمه جلاله و اشرف بنور وجهه و لام حضیا بعلمه
 و فوز الکائنات بطبع صبح صفاه فانصع الطوریون فی سیناء الامر و
 تحریر الربیون فی بقعة العرس خرد افتشیا و انصع الرسخون

ثم أفاقوا و قالوا سجناك أتنا بمنا إليك و ألم أنت التواب الرحيم أى
 رب كشفت الغطاء و القميص العباءة و جلست على كل الأقطاع و نورت الارض
 ففتحت معايا البصار و الابصار و رفقت ابا يحيى في ذلك الانوار و سمعت ما الآذان
 و أسمعت ما ألمك بالسر و الاجهاد و شرحت ما الصدود و هنكت لباعي سر
 امرك المستور و اقعدت في زجاجات القلوب مصباح الثور و فتحت المستضفين
 من حسبي الدليل الهوان الى اوح العرفان و علتم ائمتك و علتم الوارثين و الباه
 اتساطع اللامع الباهر من ملوك اصحابي تعيشى تحمل السدة المحتوى المسجد الا
 واليسكل المكرم الذي خضع بسلطانه لسلطنة الکبرى و ذلت الرفاف لعلمه
 و منت الوجه لعذرته التي احاطت الارض والسماء

هُوَ اللَّهُ

اَلَّى هُبْلَنْ تَقْرِعُ الْمَكْوَتَ تَدِيكَ وَتَشْبَثُ بَزْلَ رَدَا كَبْرَيْكَ
وَاسْتَطَفَ مِنْ عَلِيمِ عَلَائِكَ اَنْ تَجْعَلَ شَمَوْلَ الْبَوَاطِنَ حَانِتَكَ وَسَفَرَقَ فِي
بَحَارِ دَهْدَيْكَ وَمَطَاهِرَأَفِي اَوْجِ اَحْسَانِكَ اَلَّى يَسِيرَ مَنَا بِحُودَكَ وَضَيْكَ
سَعْ

هُوَ اللَّهُ

اَلَّى اَلَّى هُنْلَادَ حَبَادَكَ الْاَنْتِيَّا، دَارَ قَائِكَ الْاَصْنِيَّا، عَبَدَ عَبَدَكَ الْمَقْدِيَّ
الْرَّحَمَيْهَ وَخَسَدَهَ حَسَرَكَ اَزْبَاتَيْهَ وَشَحَّهَ جَلَّ رَبِيَّكَ السَّجَانَيَّهَ وَالرَّاعَ
الْبَاهِرَهَ وَالْسَّجَدَ لَعَدَكَ الْعَاهِرَهَ رَبَّ اَنْهَمَ اَسْنَا بَنْزُوكَ الْمَبِينَ الْمَاطِعَ
اَوْقَنَ الْمَنِيرَ وَاَشْتَدَلَ اَبَاهَ مَحْبَكَ بَنْثَاتَ رَوحَ الصَّدَسَ بَيْنَ الْعَالَمَيْنَ

رب ایہم علی عبودیتہ سدرنگ المقدسه عن اوہام لمسطعین و حبیتم باشین
 علی دینک المبین و مستقیمین فی امرک بین العالمین لا تزغ عہم اوہام الغاین
 ولا تزل لہم سطوه الطالین بل تسفل و جوہم فی نیران الامتحان کم عادن انگریز
 الفضله والعمیان رب جعلہم صوراً نورانیة وسیاصل حماۃ و آیات سجیا
 و اشجاراً باسقة فی جنة الابھی انک انت المقتد علی ما شار و انک انت القوی
 حمد

ہو الابھی

خداوند ا پاک و مقدسی دلی نیاز و منزہی این بندہ بیچارہ را درپناہ حضرت
 احمدیت مجا و پناہ جش و دخل سدرہ بی نتھا پست مسکن و مادی حیات

کن حمد

هُوَ اللَّهُ

اللَّهُمَّ يَا حَارِبُ الْعُذُوبِ بِمَعْنَاطِي الْمُجْتَهَدِ الْعَانِفَةِ عَلَى الْوُجُودِ وَمَحْيِي الْعَلَمِ الرَّبِيعِ
 بِرُوحِ مُنْشَأِهِ لِلْأَفْئَدَةِ وَالْتَّغْوِيسِ وَالْمُشْرَقِ وَالْمُشْرِقِ بِنُورِ الْعِصْبِمِ عَلَى آنَاقِ الْأَكْوَانِ وَ
 كُلِّ شَيْءٍ نَصِيبًا مِنْ حَمَّةِ الْوَاسِعَةِ الْمُحِيطَةِ بِالْأَمْكَانِ إِنِّي أَدْعُوكَ وَارْجُوكَ
 إِنْ تَنْظِرْنِي عَبْدُكَ وَلِي بِمَحَاظِينِ حَمَائِكَ اسْنَخْنِي وَشَمْلِهِ بِالْعَافِ
 فَيُفْسِكَ اسْبَلِي وَتَجْعَلَهُ كُلَّ مَسْلَأً لِأَنِّي مَلِكُ اسْحَابِي الْعَدْوَةِ الْقَصْوَى الْأَيَّامِ
 الْثَّاسِعَةِ الْأَرْبَاعَ، إِنَّكَ أَنْتَ لِكَرِيمُ الرَّحْمَمِ الْوَهَابُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُعْتَدِلُ الْعَفْوُ
 عَلَيْكُمْ

هُوَ اللَّهُ

إِنَّمَا أَنْتَ مَنْ يَعِدُكَ الْمَجْدَبَ إِلَيْهِ الْمَالِكُ الْأَبْهَى الْمُسَوَّدُ الْعَلَبُ بِنَارِ
 مَحْيِيكَ

مِنْهُ لِمَنْ أَدْعَ بِذِكْرِكَ فِي جُنُونِ الْيَابَانِ لِنَحْرِمُ الصَّبْرَ لِجَنَاحِكَ
 لِمُبْشِرِ الْوَجْهِ بِرَبِّكَ الْكَبِيرِ لِنَسْرِحُ الصَّدَرَيَاَتِ تَوْحِيدُكَ بَيْنَ الْوَرَى
 لِتَغْرِبَ فِي الْغَربَةِ كَأَوْطَانِ الْأَهْلِ لِتَحْلِي الْمَهْلَةَ فِي سَيْلَكَ يَارَبِّي إِلَّا
 رَبَّ اَنْتَ الْرَّاحَةُ وَالرَّحَاءُ وَالرَّفَقُ وَالرَّفْهُ وَاسْكُونُ وَالْقَرَارُ وَهُرُوجُ الْمَاءِ
 لِكَ الْعَدُوُّ وَالْعَصُومِيُّ اِرْضَالِمُ الْطَّهَّةِ اِجْلِ اِجْدَادِهِ وَالْآَبَابُ شَرَّالْعَمَاءِ
 رَفَاعَلِيَاَكَ اَعْلَاهُ لِكَمَّ اِيْضَا حَالِيَّتَكَ رَبَّ رَبَّ اِجْدَادِهِ
 مُوْهِبَكَ رَايَةُ مِرْفَقَكَ دَارِمَجِيدَكَ دَسَرَتِنْخَكَ مُوْيَدَ اِمْلَانْكَ رَوْحَكَ
 بَعْوَكَ دَهَيَّكَ مَصْنُونَ بَعْنَكَ دَهَيَّكَ مَخْنَقَ بَعْنَكَ دَكَلَكَ
 حَمَيَ سَرَشَارَكَ فِي تَلَكَ الْأَرْجَادُ وَمَلْوَحُ اَنْوَارَكَ فِي تَلَكَ الْأَنْحَادُ وَصِيلَهُ

اَلْ آذَانَ اَلْ لُونَفَارِ وَيَنْهَرُ بِالْ اَنْكَلْ اَلْ اَنْكَلْ
 وَنَسْنَاتِهَا اَصْدَادُ اَصْرَارِ الْ اَحْيَا وَلَا نُشُورًا اَيْ رَبِّ اَمْسَخَارِ قُوَّةِ اَنْفُسِكَ
 دَهْرَهَا اَعْصَى بِحُجُودِكَ وَعَجْزَهَا اَنْجَدَ بِاِجْتِنَوْدِكَ وَكُمْ اَسْطَعْنَاهَا شَكَلَ وَامْوَاتَ اَعْيَا
 بِرَوْكَ تَوْيِدَ مِنْ تَشَا وَتَوْقِي مِنْ تَشَا وَتَعْلِمَ مِنْ تَشَا وَتَطْقِي مِنْ تَشَا^١
 وَتَصْرِمَنْ تَشَا وَتَوْيِدَ مِنْ تَشَا بِمَا شَا اَنْكَلْ اَنْتَ الْ عَوْيَ الْ مَقْدَدَ الْ مَتَعَا
 سَعَ

هُوَ اللَّهُ

اَلَّى اَلَّى تَرَانِي تَسْجِيرًا كَمْبَنْدَكَ الْ نَسْيَعَ وَمَجْنَأَ بِلَادَكَ الْ رَفْعَ وَلَا نَدَدَ^٢
 كِنْكَ الشَّدِيدَ وَمَسْتَرَرَهَا اَلَى طَلَوْكَ بَحْلَلَ اَنْ تَقْدَرُ عِبَادَكَ الصَّبَرَ بَحْلَلَ
 حَلِيَ المَصَابَ وَالْبَلَاءِ وَالْمَنَ وَالْرَّزَاءِ فِي سَبِيلَكَ تَسْتَعِيمَ رَبِّ ثَبَتَ قَبْلَمَ

وَأَيْمَنُهُ سِرْمَهْ دَرْكَرْ أَمْهَمْ وَقَوْجَاهْ مِهْمَهْ حَتَّى يَحْلُوكَلْ بَلْادَهْ فِي حَبْكَ يَعَا دُمَا هُجُومْ
الله

جِئْشَ يَرْجِعُ مِنْهُ أَجْبَالْ وَيَرْزَلْ بِالْأَقْدَامِ رَبْ أَدْرَكْ عَبْدُكَ الَّذِي لَمْ
يَفْرَأْ إِلَى شَطَرِ حَانِكْ طَهَبَابَاهْ مُحَبَّكْ سَجَدَبَاسْتَهَاتْ حَمَكْ

سَتِيشَابَخْصَرْهْ وَرَدَانِكْ مَسْجِيرْ إِلَى بَابِ صَيَّكْ نَاطَعَابَاهْكْ

شَائِئَهْ إِلَى جَالِبَاهْكْ مَشْغُولَأَبْرَكْ نَالْوَفَا بَاقْبَاسْ أَنْوَرَكْ كَاشَنَهْ

لَأَسْرَكْ أَنَّكْ أَنْتَ التَّعْوِيَّ المَصْدَرُ الْعَزِيزُ الْقَيُومُ

أَمْيَلْبَتْ بِرْبِيَانْ خَوْشَهْ بَاهْ بَلْمَسْ بَاهْ كَهْ مَغْرِبْ دَرْكَاهْ حَضْرَتْ بَيْ نَيَازِي دُورَهْ

الْأَفَجَالَهْ بَهْ عَوْنُونَهْ مَاهِمْ بَهْ دَمْهْ أَسْتَ الْأَفَ بَيْ نَاهِيَشَ شَاهْ بَهْ دَمْهْ
فَضْلَشْ

عِيمَهْ أَسْتَ لَطْمَشْ قَدِيمَهْ أَيْنَ مَهْدَرَكَالْ بَهْزُوزَارِي بَهْ كَشْ بَهْزَارِي بَهْ سَهْمَاهِيدَهْ

ای یار هربان و موس دل و جان آن آشنار از بیگانگان حظ و حیات ندا

د هب اشاره نور به ایت کن مظهر موہب نما و موقیت عطا فرما تا بخشد

ک

پرد از دو بیو و عیت شاید توئی مقصدر و تو اما و توئی بخشند و دهند و تماشند و پرو زند

جع

هُوا لَهُ

رب و رجائی و محیری و غیثی و مامنی و ملاذی ان هؤلا عباد قد سمعوا

ولبوا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ مُسْكِنَ الْأَعْلَى وَالْمُجْدِبَ الْأَعْلَى مَلَكَ الْأَبْيَانِ أَقْبَسَ الْأَبْيَانِ

من سدرة السینا و تکلو امل مشته و بلاء و تجلد و افني البأسا و الضراء و صبر و ا

علی الجرع من کاس علم من ایادی الاعداد حبیحه مالک و خضوع حبیحه مالک

و شفاعة بحکم و داما في ذکرک و طلب رضا مالک و رضا بتفصیلک رب نعم

تَعْلُو كَلَّ ذَرَفٍ بِكَلَّ فَاجْلِمْ أَعْزَافِي مَلْكُوتُ صَبْرٍ وَاعْلَى كَلَّ شَقْبَنِي

فَأَرْقَمْ أَرْأَهُ وَالْمَسْرُو فِي سَاحَةِ قَدْسَكَ وَفَوَّا تَحْتَ شَاهَةِ الْأَعْدَادِ وَطَامِشَةِ الْأَنْجَارِ

فَاجْلِمْ آيَاتِ عَزْكَ بَيْنَ الدُّرْنِي حَتَّى يَغْلِمُ الْكَبْرَا، وَيَسْدِمُ الْعَظَمَا، وَيَبْرِكُ بَرَّا

أَقْدَمْ كَلَّ مِنْ يَشِيَّ عَلَى بَيْطَ الْغَبْرَا، وَأَيْدِيْمْ تَسْلِيْمَ اْمَرَكَ وَشَرْفَنَمَ وَعَلَاءَ

كَلَّكَ أَنْكَ أَنْتَ الْمَمْدُرُ الْعَزِيزُ الْوَاهِبُ

هُوَ الْأَبْهِي

رَبُّ رِجَائِي نَهْ أَعْبُدُكَ الَّذِي خَضَعَ لِكَلِّيْكَ سَلْطَانُ اْحَدِيْكَ فَخَسَّرَ

وَحْدَانِيْكَ وَآمِنَ بِكَلَّ فَرْدِيْكَ وَتَهَلَّ إِلَى مَكْوَتِ صَدَائِيْكَ أَهْيَ

أَجَبَ دَعَائِهِ وَلَيْسَ أَمَالَهُ دَاسِحَ لَهُ رِجَائِهِ وَاعْطَى مَسَايِّهِ وَأَشْرَحَ صَدَرَهُ وَفَرَّقَ قَلْبَهُ

و احمد متبشر ای شاراگ و هنر این فناگ و حیان سایم حقائق اسرارگ

آنکه انت الکریم المثان عبد البهاء ع

هُوَ اللَّهُ

... مداین دم که همه مایه را نم و شنول بذکر دوستان قلب الطاقتی دروح را بثدی

و بنایت هنر زیارت بعد کاه امیت لابه ذاری نایم که امی حمال قدیم و رب کریم

پاران پر فورانند و دوستان عاکف آستان کل توجه مکرمی تو دارند و آزادی

مشاهده روی تو صادقند و صابر متوجهند و ناظر جانشانند و قربان دلخسته

از آتش بحران دخیل فلک متحممهند و مجمع انس متند کروی بازیافی گلوبالکوشی

شنوا خپی بیناودی لبریجت و دفا.

ای پروردگار بخود لاآهی نصرت نماید بخیش خانگی محبت و صفا افاقت

کن نهات قدس ببرست و میافل انس معطرنا فیض بهم سبزه دل و آ

و خوشیم شایان ندا نوچیقت حبوده ده دیده اهل بصیرت روشن کن

آهنجک طکوت ابی گوش سان و هر دلگز عالم او فی را خوشقت کن
نی

بر محبت ببرست با ران مو هبست ببار پنچ ایت بیدار بیا صین بجا

نهات کن سلطان گل آماج مو هبست بر سرمه و بیلان و حانی ما بجز خوا

بخوان و تھانو و معانی تعلیم ده توئی پروردگار توئی کردگوار توئی جهنی طور دکشیده نهاد

هوالله

ای ولبر هربان این بار میست جام سپاهاند و محبت سرگشته و بده

پیا از رفاقت پر احرار قند و بـه شرقـت در نـایـت آـشـیـاق اـز مـلـوـیـت:

جهان پـهـان تـجـلـی عـنـایـت نـمـاوـپـر توـمـوـہـبـت اـفـشـان هـرـدـمـفـصـی جـدـیدـفـرـت

وـفـصـلـی بـدـیـع پـدـیدـفـرـما اـی پـرـورـدـکـار مـانـتوـاـیـم مـوـتـوـاـمـا مـوـرـیـحـم وـمـوـسـیـان

مـلـکـوتـبـی عـنـایـتـی فـرـما مـوـہـبـتـی بـهـا تـاـشـدـهـ فـی زـیـم وـلـمـسـهـ لـیـشـکـلـیـم قـوـتـی
غـفتـ

بـهـائـیم وـضـدـتـی مـحـرـنـی دـارـیـم سـبـب نـورـاـتـیـت اـین جـهـان طـلـمـانـی گـرـدـیـم وـرـخـاـ

وـدـایـن خـالـدانـقـانـی دـمـی نـیـسـانـیـم وـخـوـدـاـشـوـن فـانـیـهـنـیـالـاـئـیـم بـرـمـهـیـتـیـسـیـارـیـم

وـنـخـون خـیـش آـیـاتـمـجـبـتـبـنـخـارـیـم خـوف وـخـطـرـبـرـدـارـیـم شـجـرـرـبـرـشـوـیـم وـدـرـاـ

جهـانـبـیـنـیـانـ سـبـبـمـلـوـرـخـالـاتـعـالمـاـنـانـ گـرـدـیـمـ آـنـکـ آـنـیـلـکـیـمـ

ازـرـحـیـمـالـخـوـرـالـوـابـ عـع

هُوا نَسْه

ای پروردگاری مدنیت شایانه شاب و گواه است که این آواره شب در ز بعد کاه امانت هنرمند
 مینهاید که ای پروردگار یاران را کاملاً کارکن و بعیودیت هدم و دمار فرامانلو
 را نورانی فرماد و وجه را رحمانی کن تا بینان محبت و همراهانی در عالم انسانی تا
 گرد و نوع شبه بیله بدر مصون و هم پروردگرند شرق دست در آغوش غز
 نماید فریمک بی درگذب سیل محبت پوید ترک تا جیک اهمدم دانم و
 هم آغوش و همراهان شمرد کل ناهم و نهایت البت و یکانی معاشرت و معا
 نمایند بیکانی نمایند ذکر انعیار نشود و همگر را آشنا و یار و عملکار گردند ای پروردگار
 این شب تار را ز روشن فرماد این بعض و عداوت بین ملل اما بسن و

مبدل کن تا عالم از غیش آسایش باید و جهان پر غزو را عالم الی نصیب نمود
جویید توئی تقدیر و توئی نخشند و در خشنده و بینا ع ع

هوائمه

ای پرپناه ای مقصود و جهان ای محبوب همراهان این بیچارگان
ای سیز شصت توأم و دواین بنیوا ایان سیمیرستان هر شامی از فراق ناکن شد
و هر بمحبی از هجوم اهل فراق فریاد و فغان برآند و در هر دمی لبی همدمند و در هر
نفسی بظالم بنفسی بستای ما و جو دواین حمد تورا که چون تاشکده پرشعله اند و چو
مردان در میدان تاخته اند چون شکوفه سکفت اند و چون گل خندان
شادمان پس ای همراهان این نفسی قدریسته را بتأییات ملکوتیه

موقی فرمادین جانهای پاک رامنها برآمیت لولاک کن آنک انت الکریم

الرحم الرّدف الرّحیم ع ع

سچات قبل ز طعام

هُوَ اللَّهُ

رب و رجائي لك أخمد على ما أزليت علينا نعمه الماء الروحانية و لعنه
 الربانية والبركة السماوية ربنا و قضا علی ان نطعم من شه الطعام الملعون حتى يمكث
 جواهره اللطيفة في اركان وجودنا الروحانية و تحصل بذلك العووه السماوية على صحة
 امر و ترويج اثارك وزينين كرمه باشجار بارسله و انبه الفوف معطرة لتنفس
 آنک انت الکریم آنک انت ذ فضل عظیم آنک انت الرّحمن الرّحیم

مناجات بعد الطعام

هوانمه

رب رجائي لك السكر على هذه الشعما، لك احمد على هذه الموائد والآلاء،
 رب رب اخرجنا الى ملوكنا واجسأنا على موائد لا يهمك طبعنا
 من ما نذه لعائنك وادركنا بخلافة مشاهدة جمالك لأن نهانسي لعنك
 الكبرى والطيبة العظمى رب رب يسرنا به انك انت الکريم الولاء

وأنك انت المطلى العزيز الرحيم

هواسه

ربى اثني اهل الى ملکوت صدانيق جبروت فردانيق ان تصون

پا به فی مل خنگ و حایتک و سخنه فی کن غایتک و کله تک نمک نیست
۲۷

الله ا بھی

ای طلب متعه صدق تو جمیکوت ابھی کن و تصرع بمل اعلی که ای خدای پرطا
خدا پوش سجش ایگان و آمر شس بی پایان مسدول فرام چشمها را باز
و گوشها را باز و مساز کن تا در این کو عظیم آیات تو حیدر چشم نماید و حقیقت
تجزیه حقیقی میده که سرا و ار این کو دنورانی چنین هویت حانی است

ہوا سه

... پر مشکرانه این اطاف بی پایان دست تصرع و ابهال متنع نماد مناجات کن
ای فریادرس بی دوایان ای خداوند همراه من چلیاقی داشتم

که این سخن خلیم را شایان فرمودی این لفظ جمله را اینگان نموده می‌باشد
استان مقدست موقع کردی چه استانی که اراده حلاصلی پاسان است

دقوب اهل هکوت این تیم در اکع دساجده و حاکف حاضر چون استان

معنی

هوائمه

ای خداوند میربان دوستان همان ریان تو آمد و خادمان درگاه تو

ثابت بر پیانند و ثابت در این گلستان شتعلند و بخدمت مستقر شوند و می‌توانند

مستقیمه و مستیدم رجوبیت توای ربت کریم خدام این جمیع مبارک را

حضرت ابدیه بر سر زده این نگمن انسانی را آیات رحمانی فرماد این نعمت

نفیسه را این موهبت کبری کن این اشخاص محترمه را شیرازها فرض کنند

توفي بخسنه ودنه و مهربان عبد البهاء عباس

هو الله

الَّتِي أَنْتَ إِلَيْهَا أَعْلَمُ بِأَحَبِّكُمْ وَالوَلَامُ كُلُّ الْمُلْكِ وَالْأَقْوَامِ الَّتِي عَلَى أَرْضِي
وَجَعَلْتَهُمْ آيَاتِ الْهُدَى وَرَأْيَاتِ رَحْمَكَ بَيْنَ الْوَرْمَى وَمَصَابِيحِ الْأَضْلَالِ وَ
وَشَجَارَ حَدِيقَةِ الْوَجُودِ رَبُّ نُورٍ وَجُوَاهِرٍ مَا بُوَارَ التَّوْجِهِ إِلَيْكَ وَرَيْنَ فَلَوْبِرِمْ
بِالْتَّوْكِلِ عَلَيْكَ وَإِيمَانِهِمْ عَلَى الرَّكْوعِ وَالسَّجْدَةِ بَيْنَ يَمِينِكَ حَتَّى تَرْثُوا آيَاتِ
الْتَّوْحِيدِ فِي مَحَافِلِ الْمُهْدَى وَيُرْفَعُ بِضَحْجِهِمْ لِتَهْلِيلِ الْكَبِيرِ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى
أَنْكَ أَنْتَ مُؤْيِدٌ مِنْ ثَلَاثَةِ مَا شَاءَ أَنْكَ أَنْتَ الْعَوْنَى الْعَيْنَ

هو الابي

ای رب تراثی مقصوص الابراهی مسخر الاشوا مر تعد الا عصوا
 در وطنی سهام ابجا، من فوی البعضاء و وقت تحت مخالف العدو
 و ابیت بایا بذوب کاسرة من اهل الطغیان فوغتم اندق
 خلی احرق دمی و تاریحی و اشتبک علی الالام والاحزان و ا
 مشی کل القوى فشیت ذلتی و نفی و جودی فی هذا الشاه الاولی
 و کل سافی و اقطع نطفی و حبت قلمی و اخل حسی و اخنی طری و ضا صدی
 و نگدر صفا قلبی او رکنی بفضلک پاربی الابی و انتدی من مین هینی
 هنولاد و افعنی الی جوار حمک فی الملا الاصی لاستريح فی طلسمه

رمانیگ و ارماج فی قیاب حمکت اتی احاطت الاشیاء نگ
انت الکریم الرحیم العقار سعی

ہواستہ

ای نیروان بی اساز نیاز آریم و نهار که این بندگان ابراز خویش دسان را
دراز او را زنگ ملا اعلی مسمع فما بر صراط عمد و پیمانت ثابت قدم کن
و بد کر جمال مبارکت همدم نما ارجام احیت بتوشان و ارشید عنایت
بچنان بعض عظیم جمال قدمیت فائزکن این بندۀ درگاه است را بساز کار
احیت را و ده و این امید و ارجحت را نویسید گردان و پیمان ایمان

محکم و استوار نما سعی

موافق القیوم

آئی تو بینا و آگاهی که همچو انسانی خوب نخواسته و بحکم و نعیم ارسلن
 رایی نصیب داده و پسندیده و پسندیده ام این بجه ام
 اطفاف بی نایت روشن و باز و در سحرگاهی این جان دل پر مرد
 بیاد جمال و کمال خرم و مدار هر قدر که بعواطف حمایت نوی
 بمحبت سکران و سر زده که بپرتو عنایت نمود افایت در
 و تماش پس ای پر زدن هن این شده پرسود و شیدار او پنهان خود
 پنهانی دو و بر دوستی خویش در عالم استی ایت مستقیم دار و این مرد
 بی پروبال را در آشیان جانی خود دو دشمن ای خویش کن و

مُواني عطافه،

ع

چون فتوکیپی خط اصل این مناجات مبارک که قبلاً مکرر
به چاپ رسیده بود اخیراً از معهد اعلیٰ واصل
گردیده است مجدداً به درج آن اقدام شد .

فهرست مطالعه‌نامه‌های مبارک

صفحه	
۱	هولا بهی رب ورجانی
۲	هوالله ای متذکر ذکرالله
۳	هوالله ای موسی‌یاران
۴	هوالله ای خداوند آن نفومن‌باک را
۵	هوالله عد البها هوارمه درگام‌حدیث
۶	هوالله اللهم بالجئش العظیم
۸	هوالله ای خداوند مهربان این بند
۹	هوالله ای یاران دست شکرانه بد رگاه
۱۰	هوالله ای ورقه طیبه دست تضرع
۱۰	هوالله رنا انا نتوجه الیک
۱۴	هوالله ای هروردگار یاران شیراز
۱۵	الله ای ای یگانه این بند
۱۶	هوالله ای هروردگار مهربان

فهرست مطالع مناجات‌های مبارکه

صفحه			
۱۶	هوالله	ای خداوند این جمع مستع德拉	
۱۷	هوالله	الهی الهی هولاً عباد	
۱۸	هوالله	الهی الهی الف بین قلوب	
۱۹	هوالله	ای باران الله دست تضرع	
۲۰	هوالله	رب و رب اید عبادک الا صفيماً	
۲۰	هوالله	ای بیوردگارا هل بهارا	
۲۱	هوالله	ای بیوردگارا این جمع باران تواد	
۲۲	هواليوم	الهی الهی هذاعهدک الذی	
۲۳	هوالله	رب و رجائی انى اتوسل اليك	
۲۳	هوالله	توجه بملکوت غیر باهش کن	
۲۵	هوالله	الهی الهی لحسن عہدادک	
		العجزاء	
۲۶	هوالله	اللهم یامن ما ج بحور الطافه	

فهرست مطالع مناجات‌های

مبارکه

		صفحه
سبحانك اللهم يا الله تراى	هو الله	۲۷
پس بشکرانه ۰ این دهش و	هو الله	۲۹
بخشن		
رب رب نوروجوه احبابك المخلصين	هو الله	۳۰
ای پروردگار در دلداد ان را درمان	هو الله	۳۰
کن		
الله و ملاذی و کهف صونی و عویس	هو الله	۳۲
ای یزدان مهریان سراها گنهم	هو الله	۳۴
ای پروردگار مهیان این یاران	هو لا بهی	۳۵
خوبیش را		
یا من بکلیته الى الله	هو الله	۳۶
ای پروردگار ای پناه آوارگان	هو الله	۳۷
ای پروردگار این بندۀ جان نثاردا	هو الله	۳۸

فهرست مطالع مناجاتهای

مبارکه

		صفحه
اللهم يا هادی الضالین الى المنهج القویم	هوالله	۳۸
ای پروردگار هر چند عاجز نوناتوانم	هوالله	۴۱
ای یزدان مهریان یاران جان فشارند	هوالله	۴۱
رب و رجایش	هوالا بهی	۴۳
پس لسان ناطق بشکرانه الطاف	هوالا بهی	۴۴
رب اید هذالجمع علی رضاك	هوالله	۴۴
ای یاران مهریان من عهد البها	هوالا بهی	۴۵
الهی الهی هو ولا عهاد قرت اعینهم	هوالله	۴۶
ای دلبر آفاق شکرتورا	هوالله	۴۷
با چشمی اشکهار	هوالله	۴۹

فهرست مطالع مناجات‌های

مبارکه

صفحه	
۰۰	سبحانك اللهم يااللهي لك الحمد ولك الشكر هوالله
۰۲	اي بخشنده مهیان ياران را دل وجان هوالله
۰۳	اي هروردگاراين نفوس دوستان تواند هوالله
۰۴	ترانس يااللهي قد استغرقت في بحار الحيرة هوالله
۰۶	اي با ظر وجه توجه بملکوت ايهی الله ايهی
۰۷	هروردگارا مهربانا اي جمیع جهان هوالله
۰۸	اي هروردگاراين ياران را به نواز هوالله
۰۹	دست تضرع بملکوت ايهی بلند هو لا ايهی است

فهرست مطالع مناجات‌های

هارکه

صفحه	
۶۰	موالا بهی الهی الهی هولا ^۱ نفوس استظلوا
۶۰	ای یاران من در این دم
۶۱	ای بیوردگار این مشتاقان آشفته موالله
۶۱	روی تواند اوست در خشنده و تباان — ای
۶۱	خداآوند این بنده مستعملد
۶۲	موالا بهی ای امة الله توجه بطلکوت صدق ای بهی نما
۶۲	موالا بهی ای بیوردگار توشی آمزگار
۶۲	رسی و ملاذی و ملجمشی و مهنس موالله
۶۰	ای بیوردگار این جمع رامظہر موالله
	عواطف

فهرست مطالع مناجات‌های

مبارکه

	صفحه
هوالا بهی ای مشتاق جمال ذوالجلال در شب و روز	۶۰
هوالله الهی اس بکل تضرع و توجه	۶۶
هوالا بهی خدایا این طیرحدیقه عرفان را	۶۷
هوالا بهی الهی الهی هوالا نفسون خضعت اعناقهم	۶۸
هوالا بهی ای پروردگار این هندو در مانده را	۶۸
هوالله اللهم یا الهی و محبوبی مولا عهادک	۶۹
هوالله ای آشفتنا روى دلبر حقیقی	۷۱
هوالا بهی پس بشکرانه الطاف جمال ای بهی	۷۲

فهرست مطالع مناجات‌های

مبارکه

	صفحه
ای بیورد گارتائید بخش و توفیق الهی الهی هذاعهد	۷۲
دست تضرع و ابتهال بملکوت ذوالجلال	۷۴
الهی و مؤیل عند لھی و ملجا می نی و منتهی امل و غایة رجائی	۷۴
الهی الهی هولا عباد توجهوا الى ملکوت	۷۷
ای خدای مهیان این سوئل گلستان محبت را	۷۸
یا الھی و محبوبی و مقصودی و مطلوبی	۷۹
پس توجه بملکوت ایهی کن و توسل	۸۰

فهرست مطالع مناجات‌های مهارکه

صفحه	
٨١	هوالله الهی الهی ترانی مهتھلا الس سما'
٨٢	هوالا بهی پروردگارا آمرزگارا چگونه زبان الا بهی
٨٣	هوالا بهی ای پروردگار مرغان زایم ولی در پناه تو
٨٤	هوالله اللهم یا الہی وسی و منافی و نوری و بهائی
٨٩	هوالله ای پروردگار ای کردگار ما گنه کاریم و تو آمرزگار
٩٠	هوالله ای پروردگار عاشقان را از بلاساغری لبریز

فهرست مطالع مناجاتهای

مبارکه

صفحة	
٩١	الحمد لله الذي تجلى بجعاليه هو الله
٩٣	الله هذا امتهل تضرع السی هو الله ملکوت تقدیسک
٩٣	الله الله هولا عساک هو الله الاتقیاء
٩٤	خداوند آپاک و مقدس وہن نیاز هو لا بهی
٩٥	اللهم يا جاذب القلوب هو الله بمعناطیس المحبة
٩٥	الله الله هذا اعدک العجز هو الله الى جمالک الا بهی
٩٧	الله الله ترانی مستجيرًا هو الله
٩٩	رب ورجائی ومجیری ومغیثی هو الله ومأمن

فهرست مطالع مناجات‌های

مبارکه

		صفحه
هوالا بهی	رب ورجائی هذاعهدك الذى	۱۰۰
	خضع	
درايدم که هعدم ياد ياراسم و	هوالله	۱۰۱
	مشغول	
ای دلهمهربان این یاران	هوالله	۱۰۲
ای یارروحائی خداوند بیمانند	هوالله	۱۰۴
	شاهد	
ای یارینهان ای مقصود دوجهان	هوالله	۱۰۵
رب ورجائی لك الحمد	هوالله	۱۰۶
رب ورجائی لك الشكر	هوالله	۱۰۷
نی این ابتهل الى ملکوت	هوالله	۱۰۷
ای طالب مقدد صدق	الله ابهی	۱۰۸
پس بشکرانه این الطاف	هوالله	۱۰۸

فهرست مطالعه‌نامه‌های مبارکه

صفحه	
۱۰۹	ای خداوند مهربان دوستان همدان
۱۱۰	الهی الهی اید الا حباعلیس الحب والولا
۱۱۱	هوا لا بهی ای رب تراس
۱۱۲	ای بیزدان بن انباز هوا لله